stripweekblad

PEP

Nr. 4

losse nummers 90 cent
abonnees 75 cent

met **Asterix** **LUCKY LUKE** **PEANUTS**

Van toen en nu

PEP post

HOOFDREDACTEUR
Frans Buissink

CHEFREDACTEUR
Jan de Rooij

REDACTIE
Boleslav Beckman
Maarten Boom
Annemarie Broek
Jan van Erp
Hans Keeris
Anneke van Wissen

Stripweekblad
PEP

PEP 4 — 25 januari 1974
een uitgave van
OBERON bv
Uitgeverij voor jeugd en sport
Postbus 6003,
Ceylon 5-25, Haarlem
telefoon 023/33 90 40

Molenaar-Jong

Dit is wel een héél korte brief, hè? Probeer die maar eens in te korten. Haha!

Sjoerd de Jong – Peter Molenaar, Rotterdam

Haha.

Vloeken

Het valt ons op dat er de laatste tijd zoveel vloeken in de Pep staan en dat er ook wel gespot wordt met de Bijbel, dan wel personen daaruit. Wat heeft dit eigenlijk voor zin? Zou het gebrek aan woorden kunnen zijn? We hopen dat u hierin verandering zult brengen, anders zullen wij ons abonnement moeten opzeggen.

Marrie en Stijnie Peursem, Hardinxveld-Giessendam

Hoezo, vloeken?

Kuiper

Sinds het eerste Gotlibstripje in Pep verscheen, ben ik meteen weer lid geworden. Fantastisch, deze tekenaar, u zou er goed aan doen, indien mogelijk natuurlijk!, albums van deze geniale tekenaar uit te gaan geven. Trouwens, wanneer komen er albums van Oberon uit met Cocco Bill en consorten, Corto Maltese (terug in PEP!!) en de indianenverhalen van Kresse (ook een genie). Ik wou u vragen om in navolging van het blad PILOTE ook strips van Philippe Druillet in PEP te plaatsen. Ook zou het een vooruitgang zijn om strips zoals Haxtur van Victor de la Fuente en strips van Esteban Maroto uit het pas opgeheven blad „Trinca" te plaatsen. Ook wou ik van u graag het adres hebben van momenteel Pep's beste tekenaar, namelijk Peter de Smet, hebben. Verder: geen enkele strip uit Pep momenteel (hoewel Luc Oriënt toch beneden het peil van PEP ligt) maar wel die oervervelende popmuzikanten enz. Het is niet dat ik niet van muziek houd, maar er bestaan toch zeker popbladen genoeg? Trouwens, sport- en auto-magazines ook. Pep is een STRIPblad, houen zo dus!

Jan Kuiper, Delfzijl

Adressen van tekenaars geven we niet, we willen wel brieven doorsturen. Albums: we hopen van harte dat er komen. Druillet: ...hum...

Roy.

Jaaaaa, nu begint het, de schrijver begint te schrijven. Jawel, het leven is nu eenmaal wat het is. Je drinkt af en toe een driedubbele „Johnny Walker", luistert naar het geborrel van het water in de centrale verwarming, aanschouwt Polanski en ruikt je pas gefokte gifgroene moerasdrammertje. Oh! heerlijk, ik geniet. Corsica, Londen, Italië, Eastern, Western, Time, Money, BLUNDER, „super", Profiel, goddelijk!! Om niet te overdrijven, het is niet alles gijn wat je ruikt. Vergeet dat niet! Het kleurrijke kan ook in de sombere tweekleur verschieten, als ware het dat ecoline is gebeicet. Even jammer dan, lamaar vallu hoor, stap dur overheen en pak 'm weer beet. Hier in Spanje is het dictatoriale zonnetje nog steeds gloeiend, dit er even tussendoor om het inzicht aan uwer zijde een weinig verder open te forceren. Lieve mensen, het leven is, wat het niet was zonder deze wolkspraakliteratuur. En neem bij deze aan, op je blote knietjes in het pasgemaaide gras, dazou niezo mooi zijn. Dankje, fijn dat jullie dit even gelezen hebben. Groetjes.

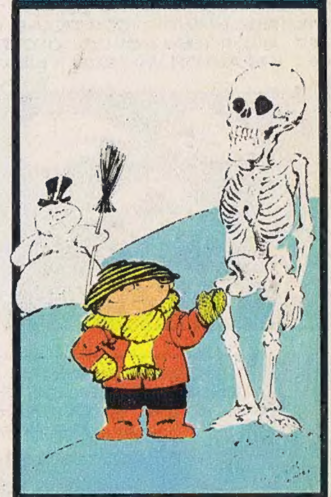
Roy

Meneer is zeker een genie?

De redactie behoudt zich het recht voor brieven in te korten.

Het loopt ons koud over de rug: op het moment waarop onze „crew" deze PEP aan het maken is, moeten we zuinig aan doen met olie. Dit is dus een beetje een kouder nummer dan anders, met méér blauw en minder rood, met méér sneeuw en minder groen. Maar een te WARME winter is ook niet alles (pag. 18, Gotlib-nog-aan-toe). Ook niet voor een beer, al heet-ie nog zo Co (pag. 23). Blunder weet dat wel op te vangen (pag. 32), maar dan zitten we toch nog met de vraag: hoe warmbloedig was Calamity Jane? (pag. 46). O ja, dat kan nog net even. Wordt abonnee! Wordt abonnee! (we hebben er hard nodig). Klapper.

PEPITA
(„Wat is dat toch een lekker warme meid", Pietje)

Abonnementsopgaven: Schrijf naar postbus 400, Amsterdam of bel 020-5411345 dan wel één van de onder „inlichtingen, klachten, enz." vermelde nummers. **Abonnementsprijzen:** 75 cent per week of f 9,75 per kwartaal (13 weken). **Losse nummers:** 90 cent, verkrijgbaar bij kiosk, boek- en tijdschriftenhandel, supermarkt en warenhuis. Prijzen en condities buiten Nederland en België worden op aanvraag verstrekt. **Verkoop en distributie.** Medianet bv, Postbus 400, Amsterdam. **Betalingen.** Wie het blad via de bladenman/wederverkoper ontvangt, kan de betaling met hem (per week, maand of kwartaal) regelen. Komt het blad per post, dan wordt voor de betaling per kwartaal een stortings/acceptgirokaart toegestuurd. **Inlichtingen, klachten, enz.** Abonnees die het blad via de bladenman/wederverkoper ontvangen, kunnen zich tot de volgende servicepunten wenden: Amsterdam, Parnassusweg 215, tel.: 020/736211-736212. Alkmaar, De Laat 12-14, tel.: 02200/16077-12587. Arnhem, Boulevard Heuvelink 147, tel.: 085/451551-451553. Breda, Jorisstraat 20, tel.: 01600/52250-52251. Den Haag, Stationsweg 76, tel.: 070/632944-632947. Eindhoven, Stratumsedijk 23h, tel.: 040/112625. Enschede, Brinkstraat 121, tel.: 05420/15828. Groningen, Ged. Kattendiep 29, tel.: 050/125650. Leeuwarden, Verlengde Schans 26, tel.: 05100/26330. Roermond, Schepen v. d. Portenstraat 20, tel.: 04750/29988. Rotterdam, Brandersplaats 12-13, tel.: 010/132090. Utrecht, Bartoklaan 21, tel.: 030/938941. Vlissingen, Grote Markt 14, tel.: 01184/3939. Voor abonnees die het blad per post ontvangen: Afdeling Postabonnementen PEP, Postbus 299, Haarlem, tel.: 023/33 90 40. **Adreswijzigingen.** Drie weken tevoren opgeven aan de bladenman/wederverkoper of de Afdeling Postabonnementen (zie inlichtingen, klachten enz.) **Advertenties.** Admedia bv, Postbus 7902, Amsterdam, tel.: 020/5411345. **Verdeler voor België** NV Tijdschriften Uitgevers Mij., Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen, tel.: 03-382380. **Agency for Canada** Dutch Magazine and Book Import Cy. Whitby. **Halfjaar-verzamelbanden** (om zelf oude nummers van PEP in te binden) zijn op aanvraag verkrijgbaar bij de bladenman/wederverkoper à f 6,95. Ziet u de bladenman/wederverkoper niet, dan kunt u ook bestellen door overschrijving van f 6,95 + f 1,— verzendkosten (totaal dus f 7,95) op girorekening nr. 9229 t.n.v. Medianet bv Extra Uitgaven, Amsterdam. Duidelijk bij betaling vermelden: „Verzamelband PEP"

LUCKY LUKE

DAT MET DIE MERRIE EN DIE VEULENS ZAL WEL NOOIT DOORGAAN...

HALT! WAAR GAAN JULLIE HEEN?

NAAR DE SIOUXHEUVELS, SHERIFF. HEBBEN ZE TEXAS RIPPER AL GEPAKT?
NEE! WE GAAN MORGEN VERDER MET ZOEKEN. 'S NACHTS IS DAT VEEL TE GEVAARLIJK.

NOU HOREN JULLIE HET OOK EENS VAN EEN ANDER. LATEN WE EERST MAAR EEN PAAR UURTJES GAAN SLAPEN.
BOB ZEGT DAT HIJ NAAR MOSKOU TERUGGAAT ALS WE NIET DOORRIJDEN. DE STAATSSECRETARIS KAN DAN OP HET DAK GAAN ZITTEN.
27A

OKAY! WE RIJDEN DOOR...
ZIJN JULLIE SOMS LEVENSMOE? GOED, JULLIE MOETEN HET ZELF MAAR WETEN. IK KAN JULLIE NIET TEGENHOUDEN. MAAR IK WIL JE NOG WEL WAARSCHUWEN VOOR TEXAS RIPPER. HIJ IS EEN DOLLE COYOTE MET HET KARAKTER VAN EEN TARANTULA...

WE MOETEN DE PAARDEN EEN UURTJE RUST GUNNEN. LATEN WE HIER MAAR EVEN BLIJVEN. IK GA EERST 'NS KIJKEN OF ALLES RUSTIG IS...

... JE WEET HET MAAR NOOIT!
27B

TEKST: GOSCINNY
TEKENINGEN: MORRIS
VERTALING: JAN DE ROOIJ

de grootvorst

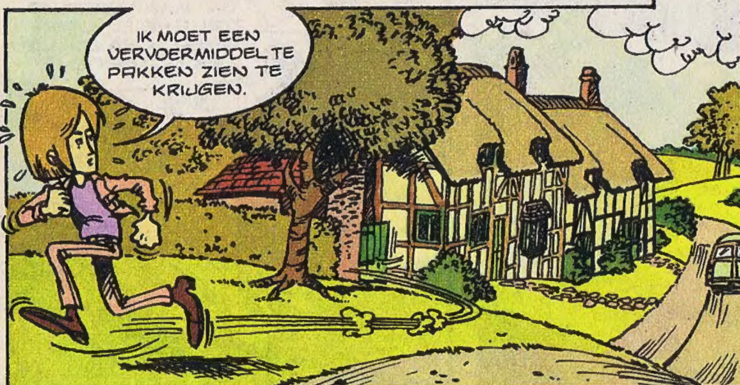

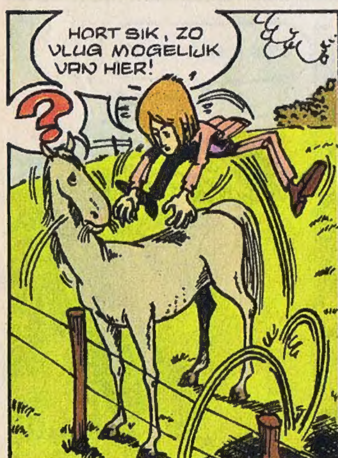

WORDT VERVOLGD

Titus

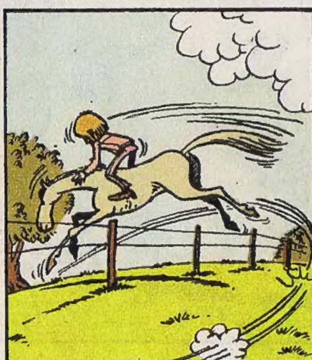
IK MAAKTE ME MET GEZWINDE SPOED UIT DE VOETEN, WANT DE ACHTERVOLGING ZOU WEL SPOEDIG BEGINNEN.

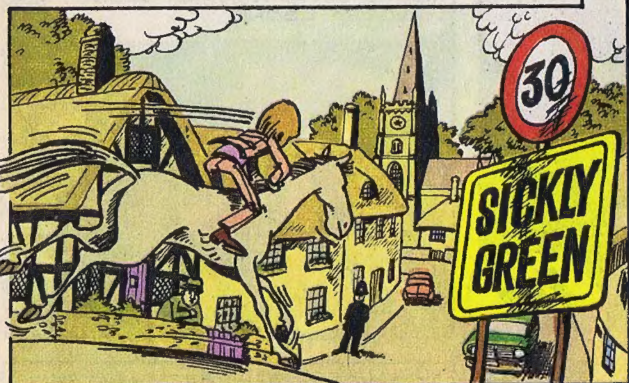

DAT HOEFDE IK GEEN TWEE KEER TE ZEGGEN, HET PAARD BLEEK EEN EERSTE-KLAS RIJDIER.

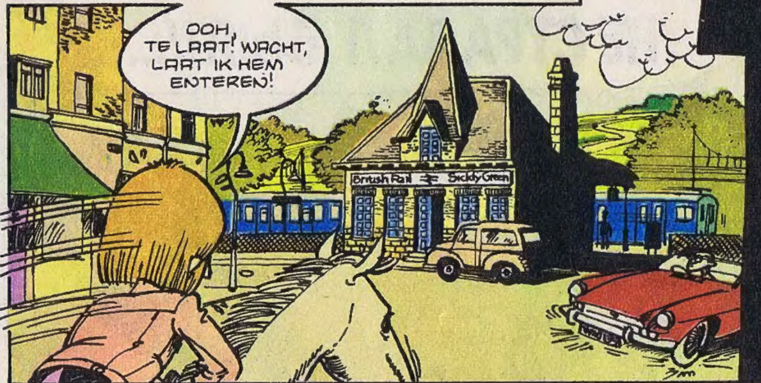

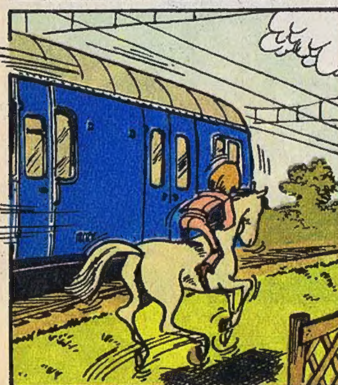
IK STUURDE HET PAARD NAAR HET DICHTSTBIJZIJNDE DORP IN DE HOOP EEN TREIN NAAR GOSSIP TE VINDEN...

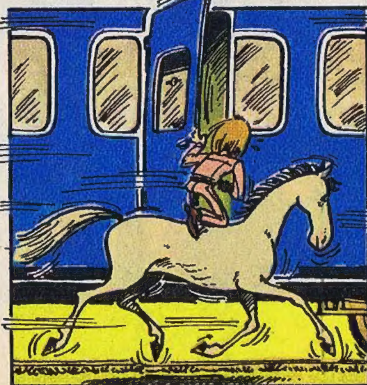
DIE WAS ER WEL, ALLEEN REED DIE NET OP DAT MOMENT HET STATION UIT.

DE TREIN REED NOG NIET ERG SNEL...

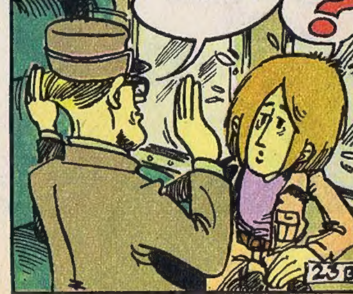

EN IK KON DAN OOK ERNAAST KOMEN EN ZO...

IN EEN COUPÉ STAPPEN...

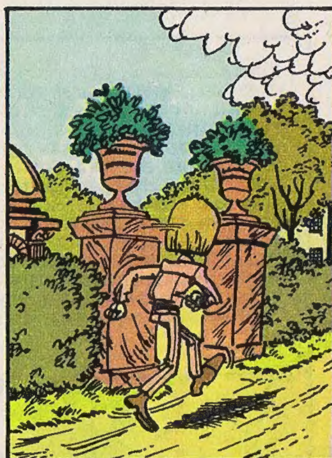

DOOR:
HENK 'T JONG
KLEUR:
ADRIE VAN MIDDELKOOP

de goudpaniek

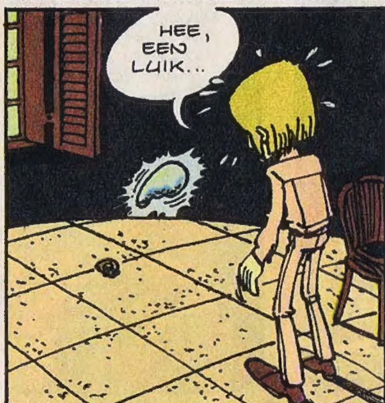

OM DE BOCHT VAN DE ONDERAARDSE GANG WERD ALLES ME INEENS DUIDELIJK...

NATUURLIJK... 16E EEUWSE WETENSCHAP, DIE CHEMISCHE PRODUKTEN IN DE DROGISTERIJ, GOUD,

ALCHEMIE!

HENK 'T JONG '73

24 B

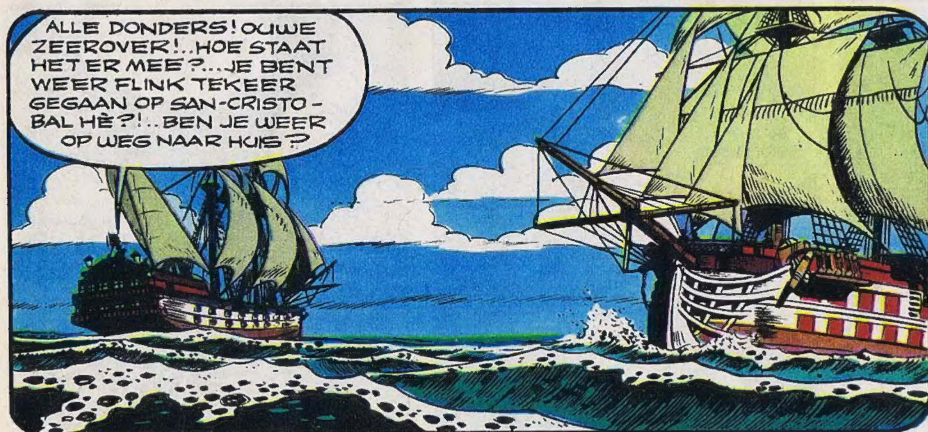
WORDT VERVOLGD

Roodbaard

TEKST: CHARLIER
TEKENINGEN: HUBINON
VERTALING: BOLESLAV BECKMAN

de onzichtbare piraat

Roodbaard

NU ZIJN DE ROLLEN OMGEDRAAID, ALVAREZ... ONTHOUD DAT GOED!...
VUILE RAT, JIJ HAD HET VAN TE VOREN AL BEKEKEN, HÈ?..NU BEGRIJP IK WAAROM DIE ZWARTJOEKEL VAN JE DE HELE TIJD OP DAT VAT BLEEF ZITTEN!..
HA,HA,HA, JONGEN!..JE MAG D'IEPOOT WEL BEDANKEN!..HET WAS ZIJN IDEE ...

NOU HEB IK EEN LEUK PLANNETJE VOOR JOU BEDACHT...JIJ LOOPT MET DAT VAT VOOR ONS UIT NAAR DE SLOEP, EN BIJ DE EERSTE VERKEERDE BEWEGING SCHIETEN WE!
WAT!?

KOM OP ALVAREZ, EN WAARSCHUW JE KORNUITEN...
OH JA?...WIE ZEGT ME DAT ER WEL ECHT KRUIT IN DIT VAT ZIT?...

NOU, DAT ZULLEN WE 'NS ZIEN...
?!!...NEE!! NIET SCHIETEN!...

P.15.A.

OP EEN VEILIGE AFSTAND GEVOLGD DOOR DE REST VAN DE PIRATEN GAAT HET DRIETAL OVER 'T STRAND NAAR DE SLOEP...
ZET DAT VAT DAAR VOORZICHTIG NEER EN GA ZITTEN, HOND... IK LAAT JE PAS LOS ALS WIJ IN VEILIGHEID ZIJN... VLUG BABA...

EVEN LATER...
AHOY!...SPERWER, LAAT HET ANKER VIEREN EN HIJS DE ZEILEN!
IK STA VOOR AAP!... BELACHELIJK GEMAAKT TEGENOVER ALLE ANDEREN!...

GELUKKIG! DAAR ZIJN JULLIE..GEZOND EN WEL!
HET WATER IN, ALVAREZ! EN VLUG 'N BEETJE! EEN BAD ZAL JE GOED DOEN!
?!!?

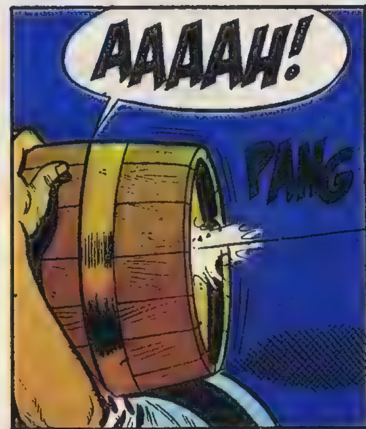

HUP, ALVAREZ! IK HELP JE!
AAAAAAH!...

MAAR OP HET STRAND.
VLUG!... ZE NEMEN HET VAT WEER AAN BOORD... SCHIETEN, DAN GAAN ZE DE LUCHT IN!...
OOH! ZE HEBBEN DE KAPITEIN IN HET WATER GEGOOID!...
P.15.B.

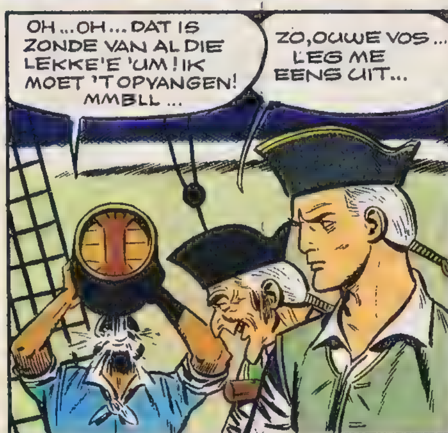
de onzichtbare piraat

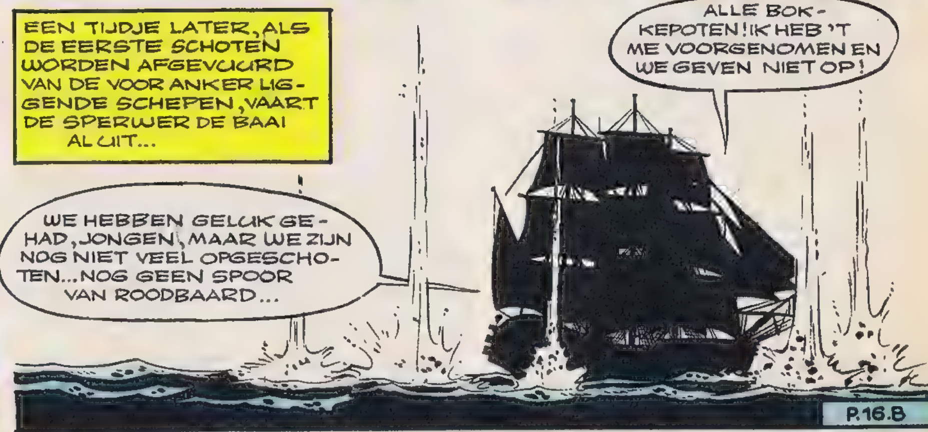
© Dargaud S.A. 1974

WORDT VERVOLGD

DE SAGE VAN SOEBOTAI

door Quint
Illustratie Julius de Goede

deel 1

Zijn naam luidde Soebotai Bahadoer, en hij kwam van het geheimzinnige rendiervolk, de Oeriankhi, een nomadenstam uit de toendra's van Siberië. Hij was klein van stuk, mager en gespierd, had een vaalgele huidskleur en een breed plat gezicht. De eerste twintig jaar van zijn leven verschilden in niets van dat van andere rendierherders en jagers: hij trok met zijn familie mee over de barre en altijd besneeuwde vlaktes van de zuidelijke bossen naar de noordelijke weidegronden. Hij jaagde eekhoorns, herten, wolven en beren, zodat zijn familie vlees had en huiden om er kleren van te maken, en viste in de rivieren met behulp van netten. Hij was een expert in het zetten van allerlei vallen en strikken en toen hij achttien was, doodde hij — zoals van een jongeman vereist werd — eigenhandig een beer. Kortom, zijn leven was het leven van een Oeriankhi en niets wees erop dat hij zich ooit zou onderscheiden van al die naamloze jagers en herders uit de ontoegankelijke toendragebieden die in de loop van de eeuwen geboren en gestorven zijn zonder een spoor na te laten.

Maar op een dag ontmoette deze kleine onaanzienlijke man in een verzamelkamp twee handelaars uit de bergstreken en toen hoorde hij voor het eerst van de grote gebeurtenissen die plaatsvonden rond het grote Baikal-meer in de noordelijke Gobi-woestijn. Voor het eerst hoorde hij de naam van de Mongolenleider Timoedzjin, de Khan van de Yakka-Mongolen.

De Mongolen waren een paardenvolk. Ze leefden net als de toendravolken van de jacht en waren herders, maar bovendien deden ze iets wat de vredelievende Oeriankhi met verbazing vervulde: ze plunderden elkaars voorraden en vochten bloedig met buurstammen, alsof er geen ruimte genoeg voor allemaal was. Vooral de Tataren, die eens de Oeriankhi naar de toendra's verdreven hadden, moesten in deze Yakkamongolen een geduchte tegenstander gevonden hebben. En sinds Timoedzjin's aanhang groeide, waren de Tataren erop uit om hem te doden vóórdat hij te machtig werd. Maar deze Timoedzjin had zich faam verworven door de listigheid waarmee hij uit handen van zijn vijanden wist te blijven. En de handelaars in het verzamelkamp vertelden aan het vuur de ongelooflijkste verhalen over deze jonge Khan, die vanaf zijn kindertijd door vele vijanden naar het leven werd gestaan maar niet verslagen was.

Later, toen de handelaars verder waren getrokken, verdroomde Soebotai vele uren op de toendra en hij probeerde zich het leven in de Gobi voor te stellen, het opwindende leven van een Yakka-Mongool onder de leiding van een man als Timoedzjin. En op die manier, heel geleidelijk, begon Soebotai ontevreden te worden met zijn eigen toch wel wat eentonige herdersleven. Maar pas toen de lente de lange winter verdrong en de familie terugkeerde in het zomerkamp, kreeg hij de kans om méér over die verre Khan te horen.

Timoedzjin was ééns de gevangene van de Tataren geweest, maar ontsnapte en wist, eerst alleen en later in het gezelschap van een paar moedige vrienden, in de woestijn in leven te blijven. Hun avonturen waren al halve legendes geworden. Hoe Timoedzjin met behulp van Borchoe zijn acht gestolen paarden op de overmachtige Tataren terugveroverde... hoe zijn zwervende en uiteengeraakte stam zich geleidelijk weer rond hem herenigde... hoe hij een horde van dapperen aanvoerde, allemaal jongemannen in leren wapenrusting op snelle paarden, die zich dagelijks oefenden in boogschieten en worstelen... hoe Timoedzjins bruid ontvoerd werd door de Merkieten en hoe hij haar terughaalde uit het vijandelijke kamp... hoe hij eens voor dood op de bevroren vlakte achterbleef en door twee kameraden gevonden en gered werd...

„Ze smolten sneeuw om zijn wonden uit te wassen, stalen eten uit een vijandelijk kamp terwijl hij ziek lag, en hielden tijdens een sneeuwstorm een leren kleed over hem heen zodat hij kon slapen..." vertelde een reiziger.

En Soebotai wenste dat hij één van die kameraden kon zijn, deelgenoot van zoveel fantastische avonturen, strijdmakker van een legendarische held als Timoedzjin. En hij drong aan op méér verhalen. Zo hoorde hij van de beslissende veldslag tegen de Taidjoets, door de jonge Khan gewonnen dankzij zijn unieke strategie; een relaas dat de verteller vele avonden kostte om met gloed uit de doeken te doen. Maar tijd telde niet op de toendra en Soebotai hing aan zijn lippen. En na de legendarische nederlaag van de dertigduizend Taidjoets tegen de dertienduizend ruiters van Timoedzjin, kwam het verhaal van Timoedzjins helden. De paladijnen van de Khan, Kassar de boogschutter, Borchoe zijn eerste volgeling, Arghoen de muzikant, Bayan en Moehoeli, de veldheren, en Soe, de witte reus met de gigantische kruisboog... En Soebotai, in zijn bontjas gehurkt bij een rokerig vuur in een huidentent op de toendra, besloot tot zijn verbazing dat hij ook zo'n paladijn wilde worden.

Dat veroorzaakte nogal wat opschudding in zijn stam. Niemand waagde zich ooit buiten het vertrouwde gebied behalve de handelaars en die hadden zelf ook nooit de Gobi-woestijn gezien, maar de verhalen over de jonge Khan en zijn helden op hun beurt gehoord van weer andere reizigers. De oude sjamaan probeerde Soebotai dat dolle voornemen uit het hoofd te praten, zijn ouders treurden om zijn vertrek alsof hij al gestorven was, en zelf was hij ook bedroefd omdat het waarschijnlijk was dat hij zijn familie nooit zou terugzien. Immers, het toendragebied was zó uitgestrekt en gevaarlijk, en dan wachtte hem nog het land van de vier woestijnen, niet alleen onveilig gemaakt door wilde dieren en stormen maar vooral ook door vijandige stammen. Maar als Soebotai bij zijn besluit bleef, kon hij gaan. Bij de levenswijze Oeriankhi was het ongebruikelijk om iemand tot iets te dwingen.

Zijn moeder gaf hem een hemd van vissenhuid mee, wind- en waterdicht, maar stinkend! Zijn vader gaf hem een korte sterke boog van hoorn. Zijn zusters hadden een hemd en broek van rendierbont voor hem gemaakt. Zijn broer, die nu zijn plaats als eerstgeborene zou innemen, schonk hem een wit rendier dat hij eigenhandig getemd had. En met als enig reisgezelschap zijn hond ging Soebotai op weg. En zo begon hij — onwetend dat hij daarmee zou werken aan een sage die zijn naam tot in het verre, onbekende Europa beroemd zou maken — aan zijn lange wonderlijke dwaaltocht. Soebotai van het Syberische rendiervolk, een primitieve toendrabewoner die geen andere taal sprak dan het dialect van de Oeriankhi. Een analfabeet die nog nooit een paard had gezien, maar die eens de beroemdste generaal van het grote Mongoolse ruitervolk zou worden. Wiens strategie de machtige Sjah Mohammed de troon zou kosten en tegen wie de Russische graven bij Europa's poort zouden sneuvelen in hun fraaie wapenrusting. Perzië, Afganistan, China en Europa zouden tot hun schrik van zijn bestaan vernemen, maar niemand wist van hem af toen hij als eenzame ondernemende jongeman zijn witte rendier over de besneeuwde vlakte stuurde, een onvoorstelbaar avontuur tegemoet.

Die hele zomer trok Soebotai zuidwaarts, zo goed en kwaad als het ging door de moerassen, waar hij werd gesard door grote zwermen muskieten. Volgens de legenden van zijn volk waren de muskieten ontstaan uit de as van een mensenetende reus, die gedood en verbrand was door de stamvader, daarom probeerden muskieten nog altijd mensen te eten en konden ze alleen door rook verjaagd worden. Terwijl de jongeman dieper de moerassen binnentrok, een geheimzinnige en nevelige wereld vol schimmen en schaduwen, was hij er helemaal niet zo zeker van dat er niet méér mensenetende reuzen waren, die voor hem konden opdoemen omdat hij hun rust verstoord had. Maar die vrees hield hem niet tegen, evenmin als de muskietenzwerm dat kon. Hij jaagde om te kunnen eten en in streken waar het wild schaars was, viste hij geduldig zijn maal bij elkaar. Hij zong de monotone geestenbezwerende liederen die de sjamaan hem geleerd had tijdens die lichte nachten, als de zon nooit onderging, en toen de eerste herfststormen kwamen, bereikte hij de uitlopers van het gebergte.

Door dichte bossen zocht hij zijn weg, waar het zó stil was dat hij alleen het luide knakken van de kniegewrichten van zijn rendier leek te horen, totdat de eerste sneeuw viel en het verre wolvengehuil hem waarschuwde dat een oude vijand van zijn volk hem op het spoor was gekomen. Vanaf die dag maakte hij hoge vuren zodra de zon onderging en met zijn hond bevend tegen zijn knie zat hij te luisteren. De dagen werden steeds korter en de wolven kwamen iedere dag dichterbij. Hij hoopte een spelonk in de bergwand te vinden, waar hij kon overwinteren, maar vóór het zo ver was had de wolvenhorde hem al ingehaald. Hij moest het witte rendier offeren om heelhuids aan hen te ontkomen.

Toen het noorderlicht boven de hellingen spookte in

een zwarte eeuwigheid van winterse stilte, streed hij in een grot tegen honger en kou, maar vooral tegen de magische krachten van de berggeesten die hem wilden veranderen in een dolende wolf. En tenslotte waagde hij zich naarbuiten om een wolf te doden en met diens ingewanden de geesten te bezweren. Bij die onderneming bevroor hij bijna en vóór hij zijn wolf had, werd hij in zijn dij gebeten, een wond die nooit meer helemaal genezen wilde en soms zonder aanleiding begon te bloeden. Wel een bewijs dat hij de berggeesten maar juist optijd bezworen had. Iedere ochtend en avond voerde hij een rituele dans in zijn grot uit, waarbij hij de schedel van de gedode wolf hoog boven zijn hoofd hield, en het was tijdens zo'n langdurige dans dat hij verrast werd door een uitgehongerde veelvraat.

Zijn hond werd het slachtoffer, maar in zijn woede achtervolgde hij de reusachtige marter tot in diens schuilplaats en met zijn sterke boog doodde hij op zijn beurt de moordenaar. Van de pels maakte hij een jas, want de veelvraat was het enige dier waarvan de vacht nooit beijzeld kon raken door de neerslag van je adem. Maar hij miste het gezelschap van zijn hond en begon somber en traag te worden, vervuld van een melancholie die hem iedere ondernemingslust ontnam, en de lente kwam maar juist op tijd voor hem. Vermagerd, duizelig van zwakte, voelde hij nieuwe levenslust ontwaken bij het eerste, nog zwakke zonlicht.

En niet lang daarna was Soebotai weer de oude, rusteloos op weg naar het zuiden, zoekend naar een route door het ontoegankelijke gebergte, belaagd door beren die uitgehongerd uit hun winterslaap ontwaakten en door lawines. Het was al zomer voordat hij de bergen achter zich kon laten. Op de groene zomerweiden zag hij zijn eerste paarden, ruige Mongoolse ponies waarvan staart en manen tot op de grond groeiden. Diezelfde dag viel hij in handen van de Tataren, de doodsvijanden van zijn idool Timoedzjin. Hij had niet veel tijd nodig om erachter te komen dat hij zich voorlopig zou moeten schikken in zijn harde lot. Als slaaf van dit woeste ruitervolk zou hij de Gobi leren kennen, iets van de Mongoolse talen leren spreken, met paarden leren omgaan — en zonder dat maakte hij geen enkele kans ooit zijn doel te bereiken. Dus bracht Soebotai Bahadoer twee lange bittere jaren in slavernij door en omdat hij welbewust de kans op ontsnappen onbenut liet, won hij het vertrouwen van zijn meester. Daardoor viel het hem tenslotte niet moeilijk om bij het grote Baikal-meer uit het kamp weg te sluipen met een paard en zich uit de voeten te maken voordat hij achterhaald en gedood kon worden. Weer was hij een vrij man, maar de Gobi lag wijd en onherbergzaam om hem heen en hij was omringd door niets dan vijanden.

DE SAGE VAN SOEBOTAI

Soebotai, op zijn tweeëntwintigste, onderscheidde zich in weinig van de andere zwervers in de Gobi, gekleed als hij was in dierehuiden, zijn gezicht ingesmeerd met vet tegen kou en damp. Hij liep een even grote kans om te verhongeren of dood te vriezen als om in handen van moordlustige ruiters te vallen. In tegenstelling tot de zomerse toendra van zijn geboorteland trof hij hier dorre woestenij aan, een boomloze vlakte. Er was bijna geen hout voor een vuur, maar hij had intussen geleerd dat gedroogde paardemest ook als brandstof kon dienst doen. Het klimaat was hier absoluut onberekenbaar: in het midden van de zomer konden verschrikkelijke stormen opsteken; bliksemen en donderen zoals het hier deed, deed het nergens en diezelfde dag kon er sneeuw vallen. Plotselinge hagelbuien werden gevolgd door hittegolven en terwijl het 's nachts ijzig vroor, kon het overdag smoorheet zijn in het eeuwig waaiende zand. De Gobi, woonoord van de Mongolen en Tataren, was een huis waarvan de deuren altijd openstonden: van alle kanten konden gevaren opdoemen.

Hij had al bij de Tataren gezien dat de Gobi-bewoners gehard waren als geen ander volk, hun uithoudingsvermogen had hem verbaasd en hij was nieuwsgierig naar hun formidabele tegenstanders, de Yakka-Mongolen die met hun grote ossenwagens over de vlakte moesten trekken, achter hun kuddes aan.

Soebotai ging op zoek naar de joertes van de Yakka-Mongolen, vast van plan zich alleen te vertonen als hij de standaard met de negen yak-staarten boven het kamp kon onderscheiden. Hij reisde 's nachts, ving marmotten en ander klein wild en viste in de uitlopers van het meer. Hij leerde hoe hij uit handen van de zwervende stammen moest blijven en keek uit naar de standaard van de jonge khan Timoedzjin die hij zijn diensten wilde aanbieden. Natuurlijk had hij bij de Tataren alleen maar verhalen over Timoedzjins wreedheid gehoord, wat kon hij anders van diens gezworen vijanden verwachten? Maar hij herinnerde zich de verhalen van de reizigers in zijn eigen land. Hij stond de jager toe zijn buit te behouden, hij deelde alles wat hij bezat met anderen, hij had zijn mantel weggegeven... En vooral: hij had gezegd — ik bid de hemelgeesten om hun hulp, maar op aarde zoek ik mannen die mijn vrienden willen zijn, kameraden en strijdmakkers... Soebotai herhaalde die woorden vaak voor zichzelf in de huilende wind, terwijl hij uitzag over de onherbergzame vlakte met een hongerige maag, zijn lichaam pijnlijk na alle ontberingen. Het zag ernaar uit dat hij de Yakka-Mongolen nooit zou ontmoeten.

Toen, op een ochtend, kwamen ze ineens over een heuvel, honderden jongemannen, tot de tanden gewapend en gehuld in jassen van schapenvel, soepele

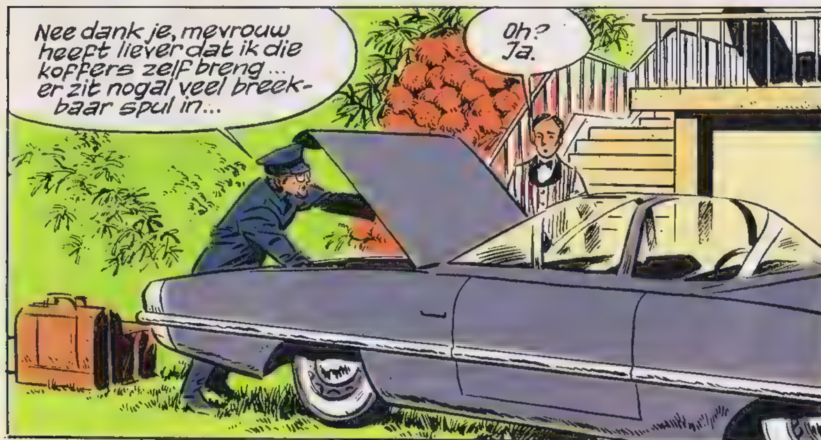

gelooide leren vesten en afschrikwekkend geverfde lakleren kurassen. De waterzakken bungelden aan hun zadelknoppen, hun lanzen staken hoog in de lucht, en hun gezichten zagen grijs van het stof dat zich op het vet had afgezet waarmee ze zich tegen de bittere kou beschermden. De Mongoolse horde van Timoedzjin. Boven hun helmen wapperden de yakstaarten.
Hij ontdekte later dat dit slechts de voorhoede van de eigenlijke legermacht was, die de karavaan van ossewagens begeleidde van de ene weideplaats naar de andere. De karavaan zelf bevond zich in een vallei, een onafzienbare stoet van kuddes en wagens die traag voorttrok in hoge stofwolken. Geen vijand kon tot de wagens doordringen, daar zorgden de ruiters wel voor. Nog nooit had Soebotai zoveel mannen bij elkaar gezien.
Zodra hij zich vertoonde, kwamen ongeveer twintig

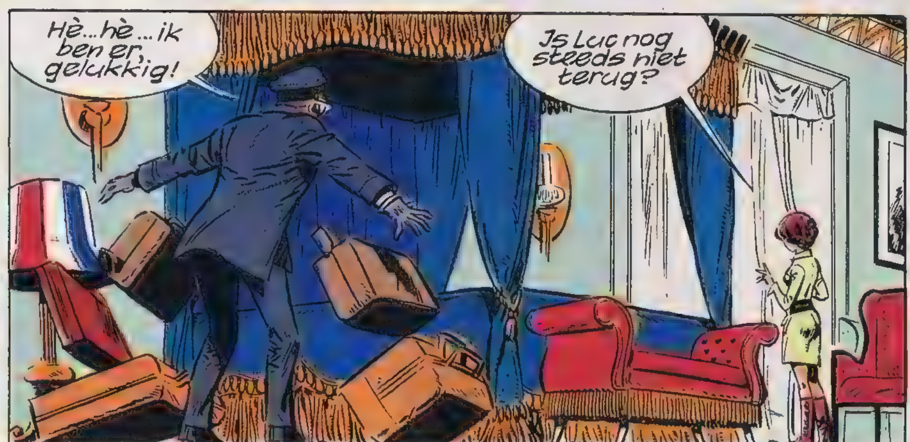
Mongolen in galop op hem af. Hij maakte zich geen illusies toen hij zag dat ze hun lansen in gereedheid brachten; hij nam demonstratief plaats op een grote steen en legde zijn boog en pijlkoker voor zijn voeten neer. Als hij zou proberen te vluchten, zouden ze hem overhoop steken bij wijze van sport. Maar nu hij daar onbeweeglijk en zo te zien zonder angst de schreeuwende horde op zich af liet komen, hielden de ruiters op het laatste moment hun paarden in, zodat het zand hoog opwolkte. Soebotai wachtte en zag hoe de jongemannen in hun indrukwekkende uitrusting nieuwsgierig naar zijn vreemde boog keken.
Een van de ruiters sprong uit het zadel en hurkte bij zijn hoornen boog, bekeek het krachtige wapen keurend, schudde lachend zijn donkere hoofd en spande de pees. Zonder Soebotai zelfs maar aan te kijken, sprong hij met de boog weer in het zadel.
„Je vergeet de pijlkoker," zei Soebotai, zonder zich te verroeren. „Neem gerust de pijlen ook. Ik heb altijd gehoord dat de Yakka-Mongolen zich niet om bezittingen bekommerden, dat ze alles met elkaar deelden en van elkaar namen wat ze nodig hadden. Dus ga je gang. Neem mijn paard ook maar als je er niet buiten kunt."
De ruiters waren verbaasd. Ze keken elkaar aan en weken toen wat uiteen, en een lange roodharige man stuurde zijn paard naarvoren en keek zwijgend op Soebotai neer. Hij verschilde in niets van de andere mannen, behalve dat zijn ogen verbazend licht waren. Hij zei iets tegen de man die de boog had opgepakt, en de boog viel terug in het zand voor Soebotai's voeten.
„Je hebt goed gesproken," zei de man met de lichte ogen. „Wie ben je en wat kom je doen?"
„Ik heb gehoord dat de Khan van de Yakka-Mongolen iedere man welkom heet die hem wenst te dienen," zei Soebotai langzaam, omdat hij vooral goed verstaan wilde worden. „Maar misschien is er intussen veel veranderd. Misschien is de Khan vergeten dat hij eens om vrijwilligers verlegen zat, nu het hem duidelijk zo goed gaat."
„Niets is minder waar," antwoordde de man. „De Khan verlangt niet naar bezittingen, want een Yakka-Mongool begeert alleen dat wat hij nodig heeft. De Khan zoekt nog steeds mannen, die granieten rotsen voor hem willen verpulveren, die de stroom van grote wateren voor hem tot stilstand willen brengen."
„Ik ben gekomen om hem te dienen," zei Soebotai eenvoudig.
„Wie ben je?"
En Soebotai vertelde wie hij was en waar hij vandaan kwam, en hoe hij drie zomers geleden van huis was gegaan, maar na een lange reis in handen van de Tataren was gevallen. De ruiters luisterden, in de schaduw van hun paarden gezeten, en veel van wat hij vertelde, leek hen te verbazen. Maar toen ze hoorden dat in zijn land de mannen op herten reden inplaats van op paarden, konden ze zich niet meer goed houden. Ze brulden van het lachen en de roodharige man deed luidkeels mee. Omringd door niets dan lachende Mongolen voelde Soebotai zich bespottelijk gemaakt en koud van woede kwam hij overeind. Hij pakte zijn boog en pijlen en keerde de mannen de rug toe. „Daarginds, twee dagreizen ver, ligt een groot Tatarenkamp," zei hij. „Het zou de Khan een heel leger kosten om zijn weidegronden te bereiken, want de Tataren wachten hem daar op, klaar voor de strijd. Zeg de Khan dat Soebotai van het rendiervolk hem zal begroeten in het Tatarenkamp, nadat hij alleen en eigenhandig de Tataren voor hem verslagen heeft..."
En na die woorden reed Soebotai ongehinderd weg, zonder om te kijken. Wat de uitwerking van zijn grootspraak ook mocht zijn, hij kon het niet zien. De ruiters kwamen hem niet achterop. Waarschijnlijk dachten ze dat ze met een gek te doen hadden. Maar Soebotai was vastbesloten zijn woord te houden. Hij wilde die lachers tonen wat hij waard was, zodat ze hem zouden vrågen om hun strijdmakker te worden. En hij had zijn plan al klaar.
Toen Soebotai twee dagen later het Tatarenkamp binnenreed, veroorzaakte dat grote opschudding. Een weggelopen slaaf die uit zichzelf terugkeerde... Hij wierp zich aan de voeten van zijn verbaasde meester en smeekte hem om vergeving. Hij verklaarde dat hij had ontdekt dat er Yakka-Mongolen in de buurt waren en dat hij was teruggekomen om de Tataren voor dat naderende onheil te waarschuwen. En er was geen reden om Soebotai van het rendiervolk niet te geloven. Zijn meester liet hem evengoed geselen, maar dat was meer voor de goede orde. En zo werd Soebotai weer opgenomen in het dagelijkse kampleven, terwijl de wachten verdubbeld werden en de mannen uitreden om de kuddes bijeen te drijven, zodat de verdediging doeltreffender zou kunnen plaatsvinden. Maar dezelfde nacht dat ze uitgereden waren, sloop Soebotai door het kamp en met zijn sterke boog schoot hij stille, moordende pijlen af op de wachtposten. Hij stak verschillende tenten in brand en zag kans een kudde paarden dwars door het kamp te jagen, zodat er een ware paniek ontstond. En luidkeels schreeuwde hij dat de Mongolen aanvielen. De Mongolen! De Mongolen! Die schreeuw werd algauw overgenomen door anderen, zodat algauw het hele kamp in de waan verkeerde dat het leger van Timoedzjin in aantocht was. Het vuur greep snel om zich heen en telkens brak het geschreeuw in een andere hoek van het kamp uit, en de wachtposten konden het loos alarm niet tegenspreken... Terwijl de hemel rood kleurde door de oplaaiende vlammen, vluchtten de meeste families hals over kop de woestijn in. De paniek was zo algemeen dat geen mens in het brandende kamp achterbleef, behalve Soebotai.
De Yakka-Mongolen zagen de verre vuurgloed en kwamen niet lang daarna het zwartgeblakerde kamp binnenrijden, waar Soebotai hen opwachtte met een tartende glimlach. De roodharige jongeman met de lichte ogen sprong uit het zadel en schudde ongelovig zijn hoofd. „Eén Oeriankhi is honderd Mongolen te erg!" riep hij.
En Soebotai zei trots: „Zeg de Khan dat ik zijn vijanden op de vlucht zal jagen, zoals de wind het dons van een geplukte vogel opwaait..." En weer, tot zijn verbijstering, werd hij verrast door een hilarieus gelach van de Mongolen die hem omringden. Maar ditmaal lachte de roodharige man niet mee. Hij deed zijn mantel van wolfsvel af en sloeg die om Soebotai heen, en zei: „Ik zal je tot aanvoerder van mijn beste mannen maken, Soebotai!" En toen pas begreep de Oeriankhi dat hij tegenover de Khan zelf stond, die ervan hield met zijn dapperen uit te rijden als één van hen, in de voorhoede.
Soebotai werd één van Timoedzjins paladijnen, en later, veel later, toen de jonge roodharige nomadenleider zich ontwikkelde tot een veroveraar van groot formaat, toen zijn naam veranderd werd in de naam waaronder hij in de geschiedenis bekend werd — Dzjengis Khan — toen was ook de eenvoudige jongen uit de toendra uitgegroeid tot een man met uitzonderlijke kwaliteiten. Het was Soebotai „de rendierruiter", die met een leger China binnenmarcheerde en de Gouden Keizer ten val bracht, samen met Dzjengis Khans andere veldheren, en hij was het die Korea binnenviel, een man uit de ijzige toendra's die door tropische landen oprukte. Soebotai Bahadoer versloeg de opstandige Merkleten definitief en veroverde later Perzië, Afghanistan en Pakistan en met de vasthoudendheid van een jachthond achtervolgde hij de overwonnen Sjah Mohammed door heel Azië en dreef hem de dood in. Saboetai was de werkelijke leider van de Mongoolse legers die Europa binnenvielen en de Russische steden belegerden. Hij versloeg tenslotte de Hongaren en stierf van ouderdom in de Karpaten, wat wel heel erg ver was van zijn geboorteland, waar hij in een voor de rest van de wereld volmaakt onbelangrijke, onbekende toendra voor het eerst hoorde van een jonge held die hij zijn diensten wilde gaan aanbieden.

LUC ORIENT

Nee dank je, mevrouw heeft liever dat ik die koffers zelf breng ... er zit nogal veel breekbaar spul in...
Oh? Ja.

Ze is op kamer zeven.
Bedankt.

Pfff...als wetenschapsman heb je maar weinig spieroefening...

Hè...hè...ik ben er, gelukkig!
Is Luc nog steeds niet terug?

Maak je maar geen zorgen... die heeft wel voor hetere vuren gestaan! En vooral bij die soort zaken is geduld absoluut noodzakelijk.

Dat kan nu wel allemaal zo zijn, maar ik ben doodnerveus... misschien kan ik beter even wat gaan slapen...

Goed idee...ondertussen zal ik maar even "per ongeluk" verdwalen...

En vergeet je rol vooral niet... ook al schrik je ergens van wakker, je bent mevrouw Laurent...
Geen nood!

Dat afzichtelijke hemelbed...maar ik ben nu toch te moe...

BZZZZZZ
Kijk 's die nieuwe van zeven.
Aardig vrouwtje hè ... zullen we maar?...

TEKST: GREG
TEKENINGEN: PAAPE
VERTALING: BOLESLAV BECKMAN

de super-generatie

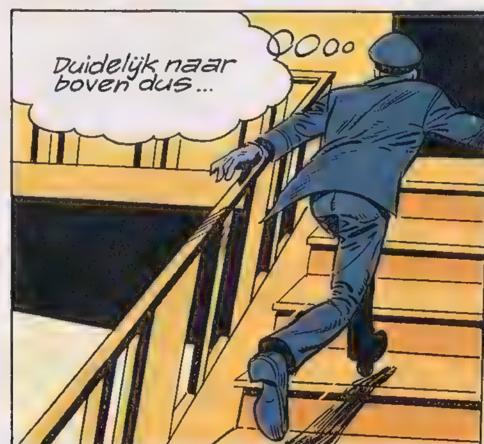

WORDT VERVOLGD

WAANZIN, WAANZUIT

NU DE TIJD IS AANGEBROKEN OM MET VOLLE TEUGEN TE GENIETEN VAN DE GENEUGTEN DIE DE *WINTERSPORT* ONS KAN BIEDEN, NU ONS GEBEENTE DAVERT VAN SNEEUWPRET EN IJSJOLIJT, NU MOETEN WIJ ONS BEZINNEN OP DE BETREKKELIJKHEID VAN DAT AARDSE GEGLIBBER IN DE KOU (BRR, WAT EEN ZIN) WANT: DE ELLENDE IS NIET TE OVERZIEN ALS HET DES WINTERS MAAR *NIET WIL VRIEZEN*...!! EEN *ZACHTE WINTER* KAN VRESELIJKE GEVOLGEN HEBBEN!

...VANDAAR, DAT IK ONS, TE WETEN WIJ, HET ORGANISATIECOMITÉ VAN DE WERELDKAMPIOENSCHAPPEN SKIEN, IN SPOEDVERGADERING BIJEEN HEB GEROEPEN. U WAS NET AAN HET ETEN, ZIE IK...

O, DAT GEEFT NIET HOOR...

ER STOND ZEKER KAASFONDUE OP HET MENU?

JA, PRECIES!

WEERBERICHT NIETS! NACHTVORST GEEN SNEEUW

JA, DE TOESTAND WAS ERNSTIG! DE SKI-KAMPIOENSCHAPPEN DREIGDEN IN HET WATER TE VALLEN!

BESEFT U WEL DAT DIT EEN RAMP IS? DE HOTELS, DIE WE BESPROKEN HEBBEN!...

WIJ BESEFFEN HET...

HET LOOPT ME KOUD OVER DE RUG...

AL DIE PORTIES DIEPVRIESKIP!

BIJ WIJZE VAN SPREKEN DAN, NATUURLIJK!

DE SPECIALE SUIKERZAKJES DIE WE HEBBEN LATEN DRUKKEN!...

AL DIE ADVERTENTIES IN PEP!

AL DIE ARME, ARME SPORTMENSEN!

TJA, EEN WEG TERUG WAS NIET MEER MOGELIJK... ALLE VOORBEREIDINGEN WAREN BEREIDS GETROFFEN... MEN BESLOOT DOOR TE GAAN.

SLALOM? HOEZO SLALOM? D'R IS GEENEENS SNEEUW!

WAT KAN IK DAAR NOU AAN DOEN?! DE WEDSTRIJDEN MOETEN DOORGAAN!

WILT U DE BAAN VRIJMAKEN, ALSTUBLIEFT!

?

WAT HALEN JULLIE NOU WEER VOOR FRATSEN IN JE HOOFD?! DIT IS *MIJN* WEI EN MIJN KOEIEN HEBBEN HONGER!

DILING!

MEUH!

MENEER, HIER WORDT DE GROTE SLALOM GEHOUDEN!

MAAK DE BAAN VRIJ!

WAF!

DILING! DILING!

MEUH!

MEUH!

DILING!

DE SKI-KAMPIOENEN HADDEN WEL WAT MOEITE MET DE WEERSOMSTANDIGHEDEN...

MIJNHEER, ZÓ KUNT U NIET AAN DE WEDSTRIJD DEELNEMEN! TREK IETS FATSOENLIJKS AAN!

PROBEER ZELF MAAR EENS TE SKIËN ALS ER GEEN SNEEUW LIGT! *MET* SNEEUW IS HET AL ZO MOEILIJK!

HOPLA, DAAR GAAN WE!

DUWEN!

SOMMIGEN PASTEN ZICH AL VLUG AAN AAN DE MOEILIJKE SITUATIE.

AANPASSING

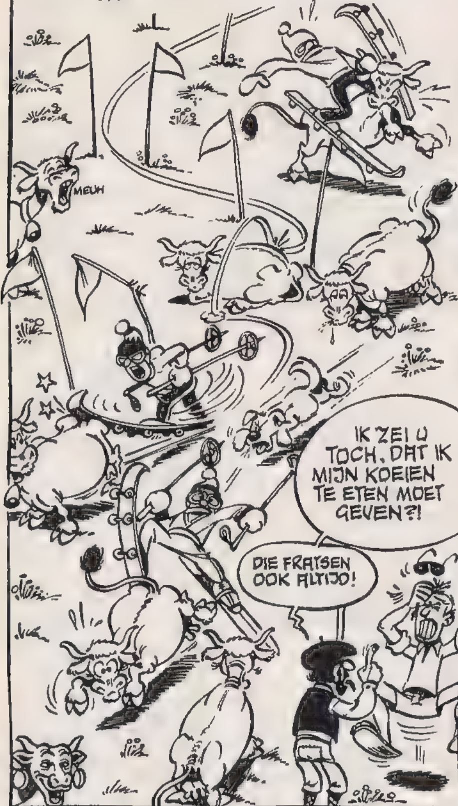
NATUURLIJK WORDT REMMEN WEL WAT MOEILIJK...

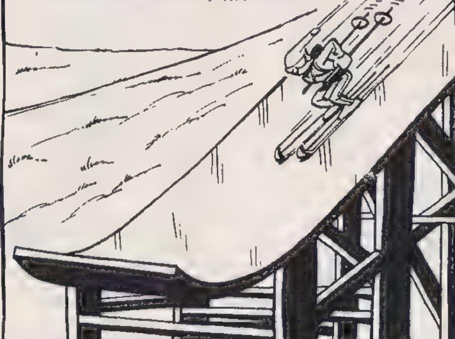
? ? ? ? ?

...ZO NIET ONMOGELIJK...

TEKST EN TEKENINGEN:
MARCEL GOTLIB
VERTALING: JAN VAN ERP

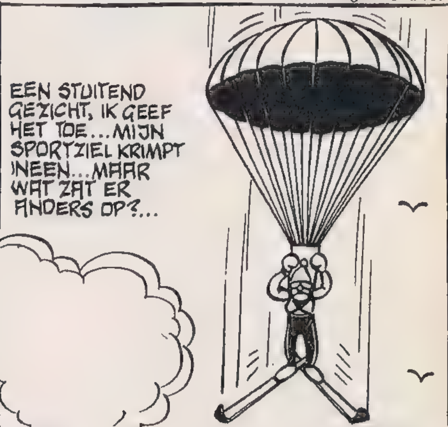
warme wintersport

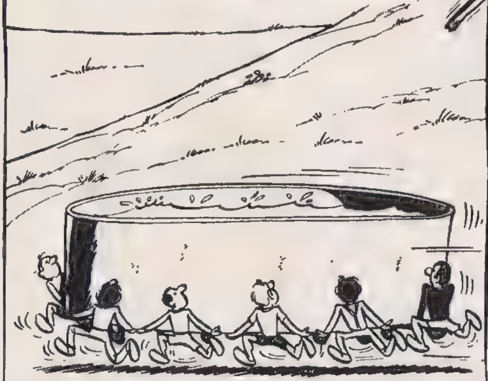

TOCH KAN GEEN MENS VOORKOMEN, DAT WE DIT JAAR *WEER* ZO'N KWAKKELWINTER KRIJGEN... MIJN SPORTIEVE HART BLOEDT!... WANNEER, OH, WANNEER WORDT ER WEER EENS EEN ELFSTEDENTOCHT GEHOUDEN? HÈ? NOU? EN OPEENS SCHIET ME IETS NOG VRESELIJKERS TE BINNEN, IETS HAAST ONDENKBAARS..: WAT, ALS HET IN JUNI DIT JAAR IN DUITSLAND GAAT *SNEEUWEN?* DAN ZOUDEN DE WERELDKAMPIOENSCHAPPEN VOETBAL... NEE... IK MOET ER NIET AAN DENKEN...

COCCO BILL contra de TSJOEK TSJOEK KLAN

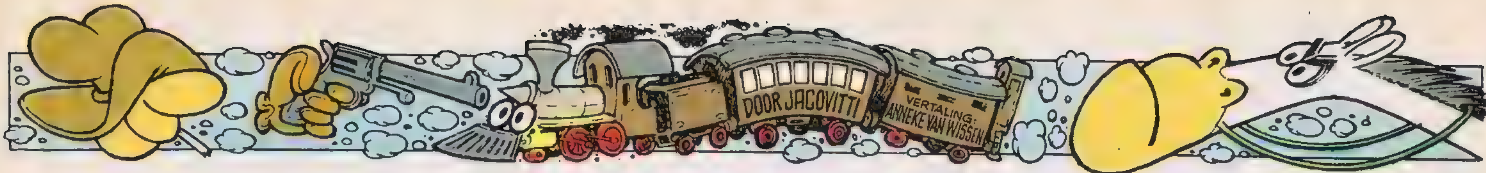

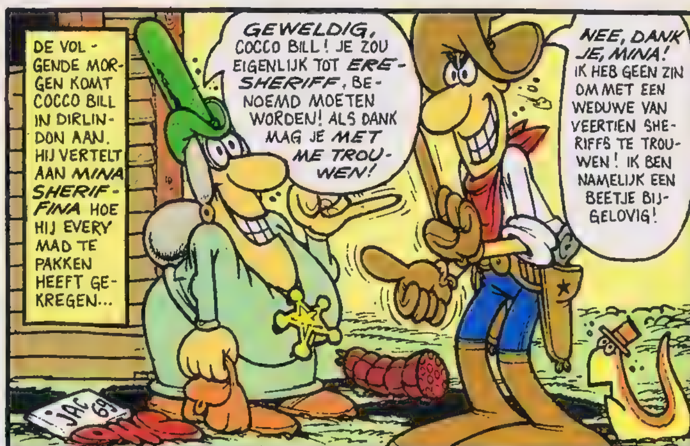

DOOR JACOVITTI
VERTALING: ANNEKE VAN WISSEN

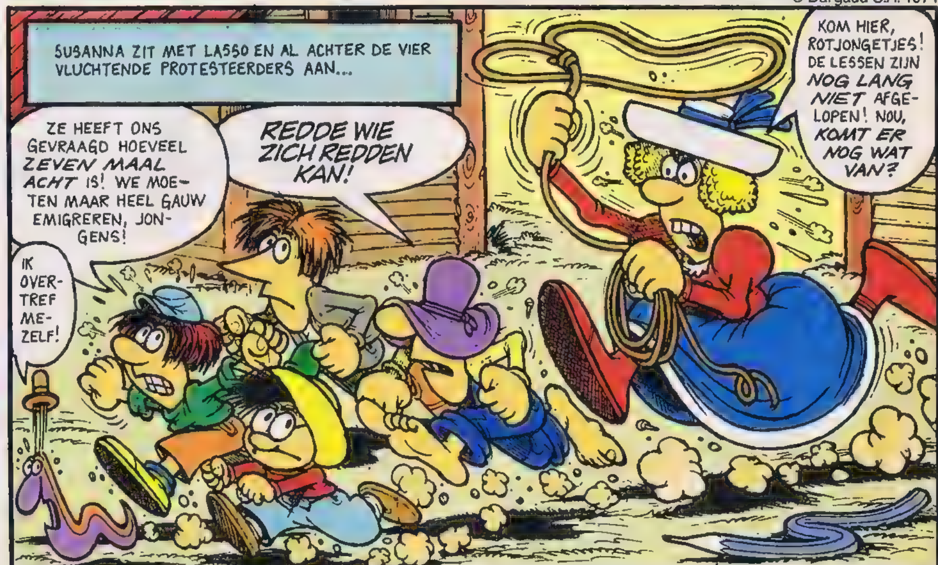

...ALS IK IN DIRLINDON BEN, GA IK OOK EVEN LANGS DAT ONDERWIJZERESJE!

...IK BEN BENIEUWD OF SUSANNA DIE VIER PROTESTEERDERS NOG AAN KAN...

DE VOLGENDE MORGEN KOMT COCCO BILL IN DIRLINDON AAN. HIJ VERTELT AAN MINA SHERIFFINA HOE HIJ EVERY MAD TE PAKKEN HEEFT GEKREGEN...
GEWELDIG, COCCO BILL! JE ZOU EIGENLIJK TOT ERE-SHERIFF BENOEMD MOETEN WORDEN! ALS DANK MAG JE MET ME TROUWEN!
NEE, DANK JE, MINA! IK HEB GEEN ZIN OM MET EEN WEDUWE VAN VEERTIEN SHERIFFS TE TROUWEN! IK BEN NAMELIJK EEN BEETJE BIJGELOVIG!

NOU GOED DAN! EN WAT HAD U DAN VAN SUSANNA GEDACHT? ZOU U MET HAAR WILLEN TROUWEN?

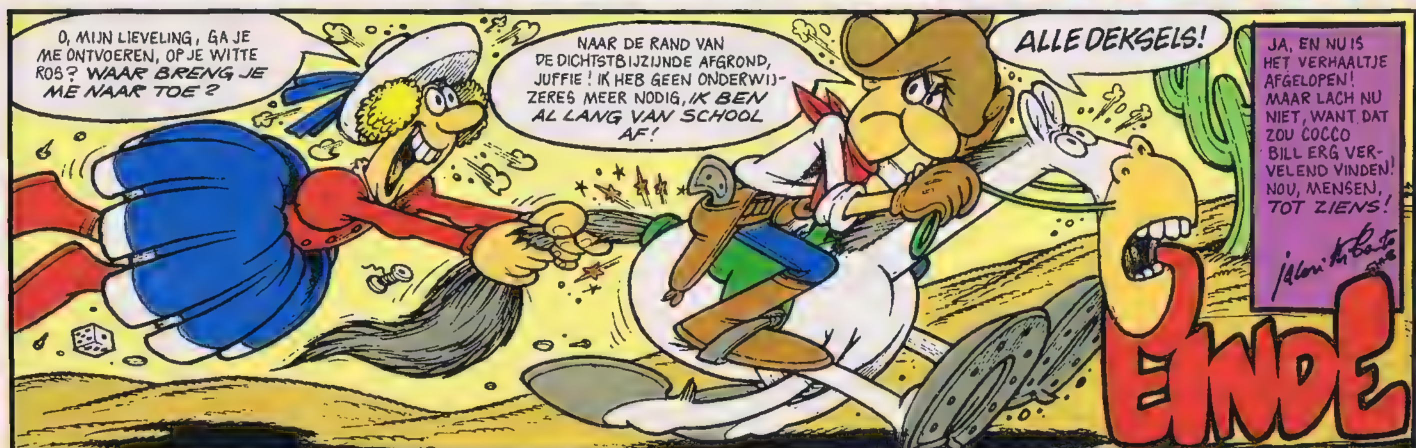

NEE, DAT IS HET ALLERLAATSTE WAT IK ZOU WILLEN! SUSANNA HEEFT ME NAMEL...
KIJK EENS WAT TOEVALLIG... DAAR KOMT ZE NET AAN!..

SUSANNA ZIT MET LASSO EN AL ACHTER DE VIER VLUCHTENDE PROTESTEERDERS AAN...
ZE HEEFT ONS GEVRAAGD HOEVEEL ZEVEN MAAL ACHT IS! WE MOETEN MAAR HEEL GAUW EMIGREREN, JONGENS!
REDDE WIE ZICH REDDEN KAN!
IK OVERTREF MEZELF!
KOM HIER, ROTJONGETJES! DE LESSEN ZIJN NOG LANG NIET AFGELOPEN! NOU, KOMT ER NOG WAT VAN?

ZE PROTESTEREN BETER DAN IK DACHT! HA! HA! HA!
IK LACH ME SLAP!
DIE VIER KNULLETJES KUNNEN ER WEL WAT VAN! HA! HA! HA! SUSANNA HEEFT 'T ER MAAR DRUK MEE! HA! HA! HA!

HÉ, KIJK DAAR EENS...
...DAAR HEB JE MENEER COCCO BILL... UW LIEVELINGSREDDER!

COOCCOOO BIIIIILL?...
MIJN LIEVELINGSREDDER? IS HIJ DAAR? OH, WAT BEN IK GELUKKIG!

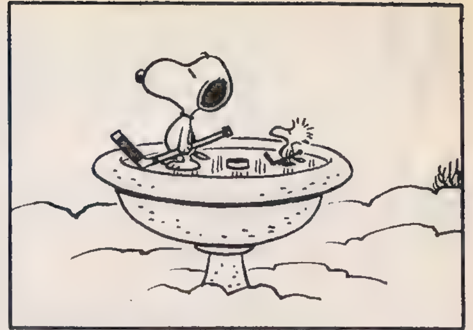

O, MIJN LIEVELING, GA JE ME ONTVOEREN, OP JE WITTE ROS? WAAR BRENG JE ME NAAR TOE?
NAAR DE RAND VAN DE DICHTSTBIJZIJNDE AFGROND, JUFFIE! IK HEB GEEN ONDERWIJZERES MEER NODIG, IK BEN AL LANG VAN SCHOOL AF!
ALLE DEKSELS!
JA, EN NU IS HET VERHAALTJE AFGELOPEN! MAAR LACH NU NIET, WANT DAT ZOU COCCO BILL ERG VERVELEND VINDEN! NOU, MENSEN, TOT ZIENS!
EINDE

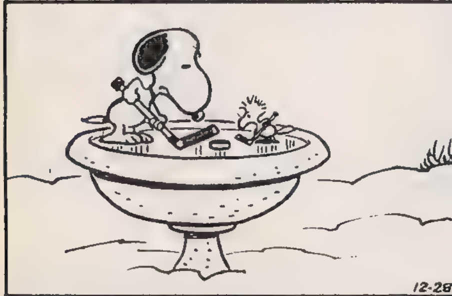
PEANUTS

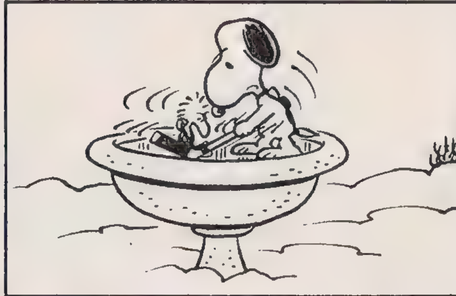
DOOR

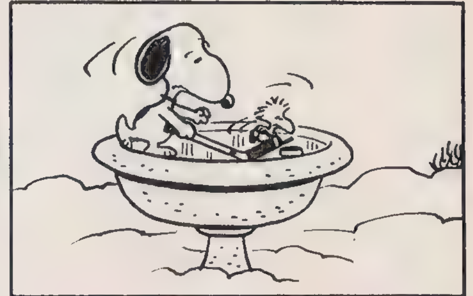
SCHULZ

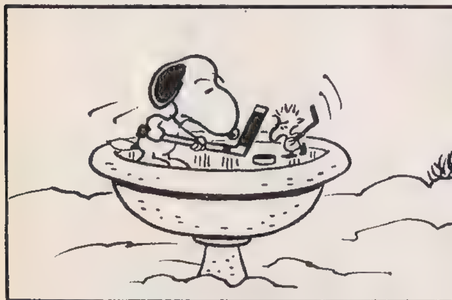

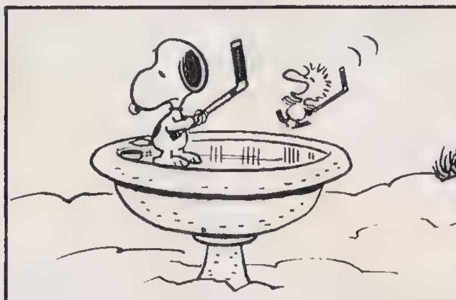

PEANUTS

DOOR

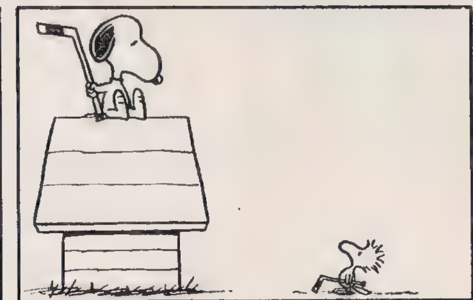
SCHULZ

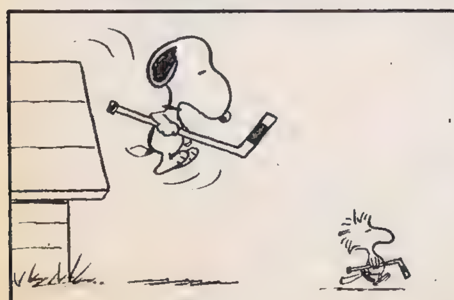

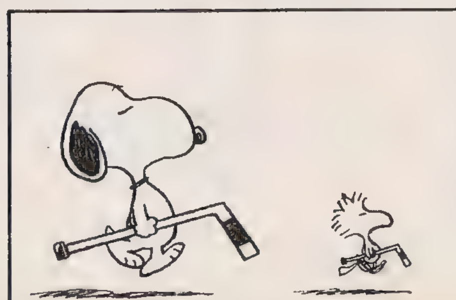

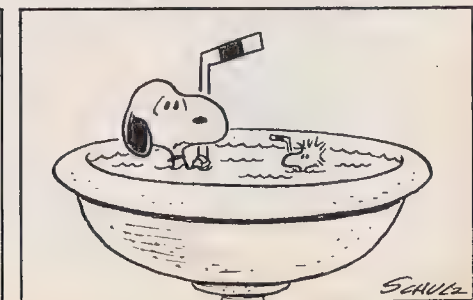

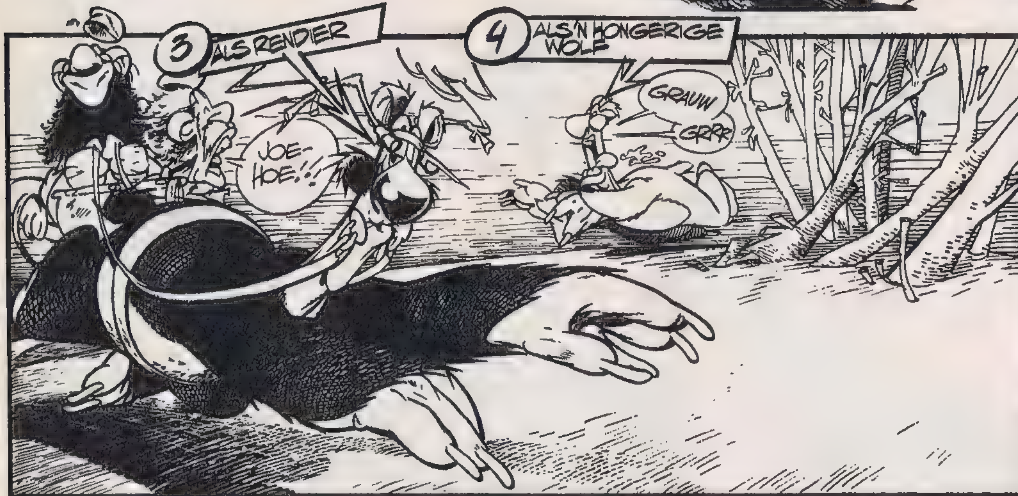

10 MANIEREN OM MET 'N BEER DE WINTER DOOR TE KOMEN...

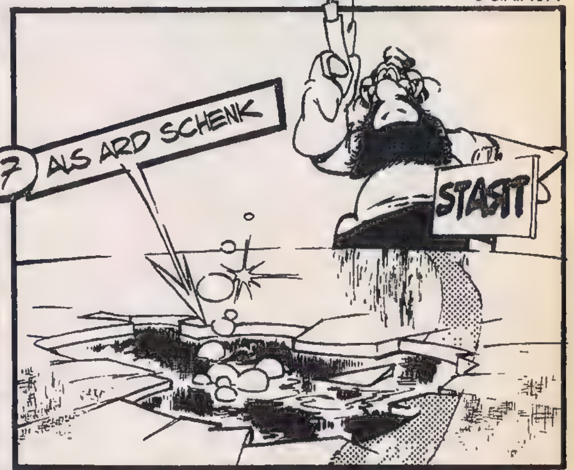

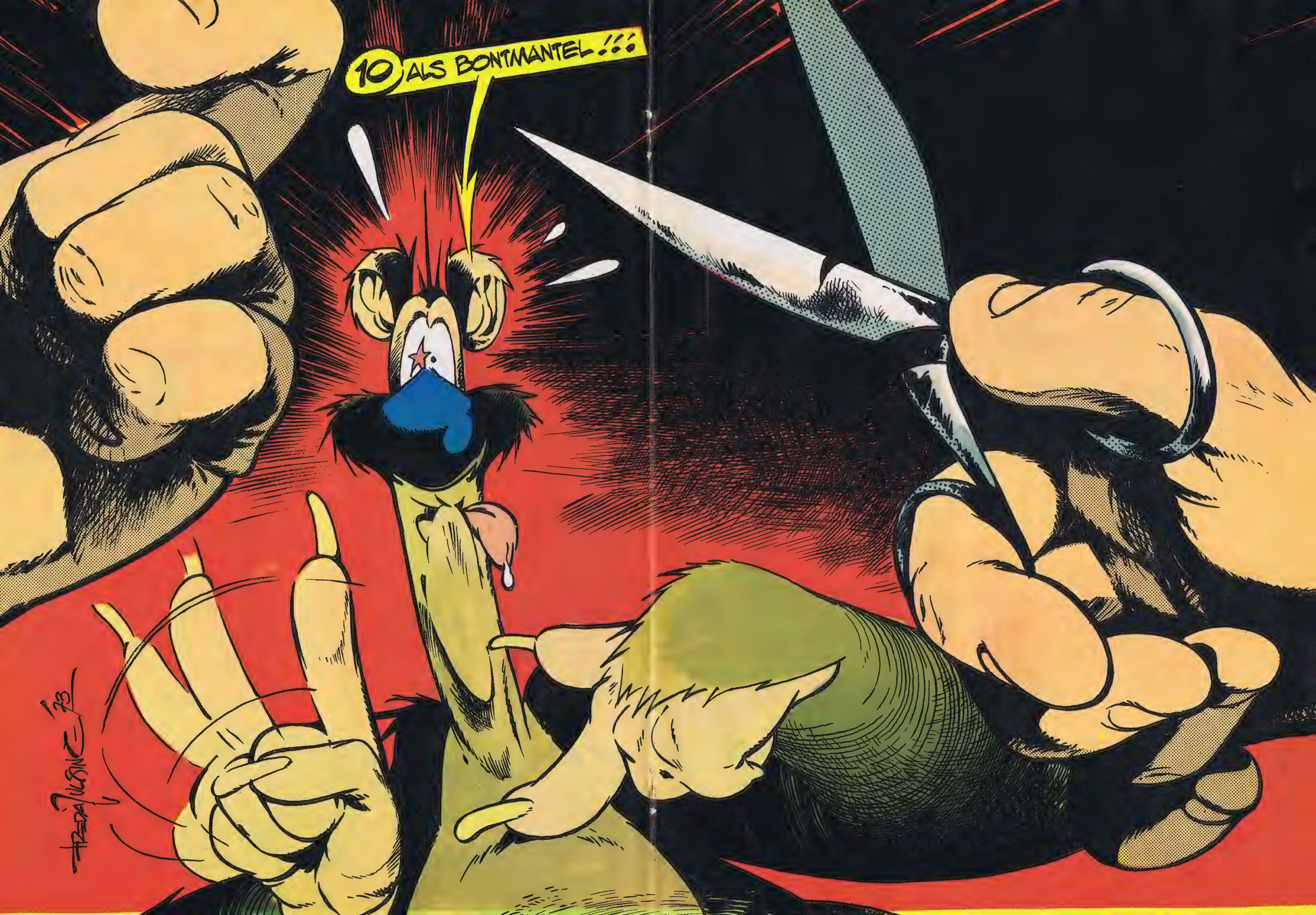

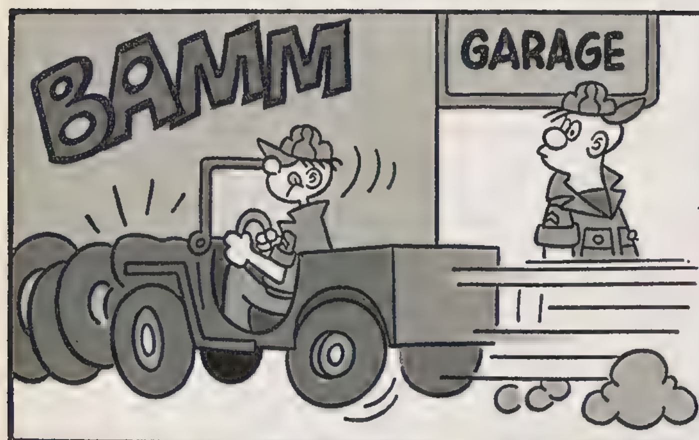

10
ALS BONTMANTEL !!!

Flippie Flink

DOOR MORT WALKER
VERTALING, BOLESLAV BECKMAN

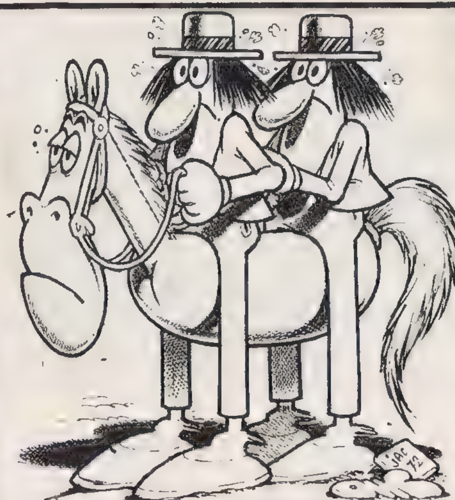

PEP's lonely hearts club

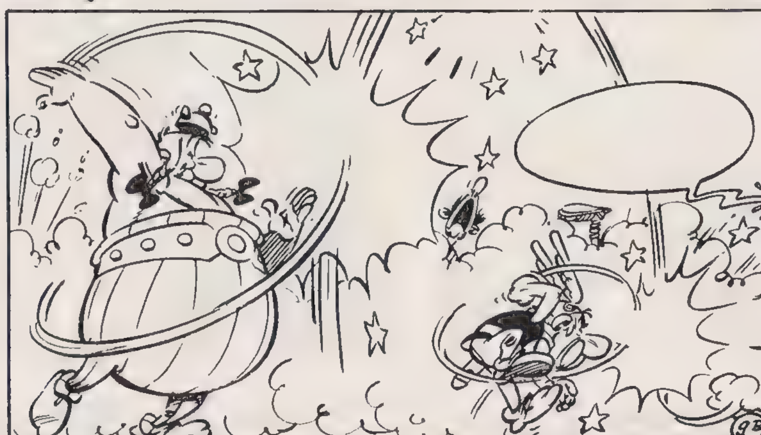

COCCO BILL
is dan wel afgelopen, maar...
we gaan volgende week gewoon door met een volkomen nieuw avontuur!

Wel... Vind je dit een LEUKE grap?
Of kun je er niet zo om lachen?

VOLGENDE WEEK
behandelt Jan van Erp in een boeiende, doch interessante beschouwing het probleem van HET GEWELD IN DE STRIP

EEN VERKLARING VAN DE HEER D.I. RECTEUR:

JONGEDAMES, JONGEHEREN, OUDE DAMES, OUDE HEREN.
Jong ontstuimig strippend Nederland ontwaakt! Heden mocht ik op mijn bureau een brief ontvangen van een stel heren uit Hilversum, dewelke ik u niet wil onthouden. Welaan:

EINDELIJK is er dan een blad dat aandacht besteedt aan alle Peptekenaars! Ik bedoel natuurlijk de BOMMELKOERIER. In nummer 10 van dit blad staan namelijk interviews met Martin Lodewijk (Agent 327), Fred Julsing (De broertjes Samovarof & Co), Peter de Smet (De Generaal, Joris P.K.), Dick Matena (Grote Pyr), Jan van Haasteren (Baron van Tast, Voortvluchtig, Argonautjes), Daan Jippes (ex-Bernard Voorzichtig) (over z'n nieuwe strip vertelt-ie alles in de Bommelkoerier!) en bovendien Lo Hartog van Banda (Ambrosius). Verder staan er in dat geweldige, ± 40 bladzijden dikke nummer nog artikelen over PEP, de geschiedenis en de toekomst; over de buitenlandse tekenaars die voor Pep werken, over... nou ja, lees het zelf maar in de Bommelkoerier! Een jaarabonnement (10 nummers) kost maar f 7,—. Ons gironummer is 72978 t.n.v. J. D. van der Ploeg, Burg. Gülcherlaan 43 in Hilversum. DOEN!!

P.S.: In nummer 9 besteedden we al aandacht aan Blueberry-tekenaar Giraud.
P.S.2: In nummer 12 zullen we de schijnwerper waarschijnlijk richten op Hans G. Kresse.
P.S.3: Bommelkoerier verschijnt in offset!
P.S.4: In Bommelkoerier 10 verschijnen ook ongepubliceerde strips van bovengenoemde tekenaars (hééééle goeie).

Ons werk werpt vruchten af, moppeltje, zei ik vanmorgen tegen mijn vrouw. En jawel! Dit is toch mόόi, hè, dat jonge mensen zó warm kunnen lopen voor de stripzaak. Snof.

Dirk Ismander Recteur, directeur van PEP

GEWELD en FILM zijn allebei onderwerpen waarvan JAN DE ROOIJ veel verstand heeft. Lees volgende week in PEP, wat hij van het één vindt, in relatie tot het ander!

BLOOK

ZO, CROOK! NOU HEB IK JOU!
KOM, KOM, MIJN BESTE! WAT EEN RANCUNEUZE TAAL!

EEN EERLIJK, OPEN GESPREK VAN MAN TOT MAN ZAL ONS NADER TOT ELKAAR BRENGEN DAN DAT WAPEN, MIJN VRIEND!
IK TRAP NIET MEER IN JOUW MOOIE PRAATJES, CROOK! IK BEN JOUW VRIEND NIET!
TOE MAAR, TOE MAAR!

LAAT DIE ANDEREN MAAR NAAR JOUW PIJPEN DANSEN! IK HEB DAAR ALLANG GENOEG VAN! WIE HEB JIJ LIEVER ALS LEIDER, KAPITEIN? CROOK OF MIJ?
EH?

IK ZEI: CROOK OF MIJ?!?
EH.. JOU! JOU!

EEN BEETJE BLIJER, KAP! WIE?
JOU! JOU! LEVE JOU!!
SMEERLAP! OVERLOPER!!

MAAR DAAR BEN JIJ 'T TOCH OOK MEE EENS, CROOK?
EH..?
23A

JA TOCH, CROOK?!?
JAZEKER! JAZEKER! MAAR NATUURLIJK!

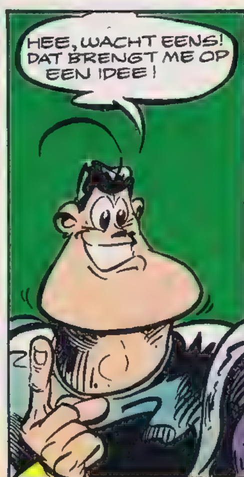
HMMM! DIE MUITERS ZIJN GEEN HAARTJE BETER! IK HEB NOU PA WEL, MAAR DAARMEE ZIJN WE NOG NIET VAN DIE BOEVEN VERLOST!

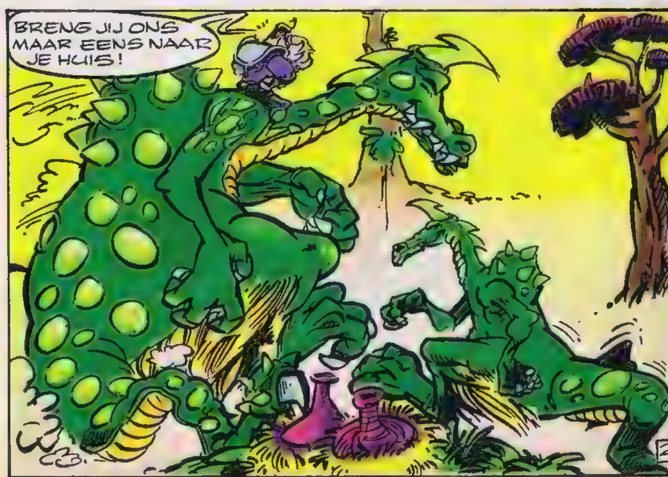
ER IS NOG WERK AAN DE WINKEL! MAAR WAAR LAAT IK PA INTUSSEN?

ROAOAOOR!
SLURB!
HEE, BEN JIJ ER OOK NOG? MOET JIJ NIET EENS NAAR JE HOLLETJE TOE?

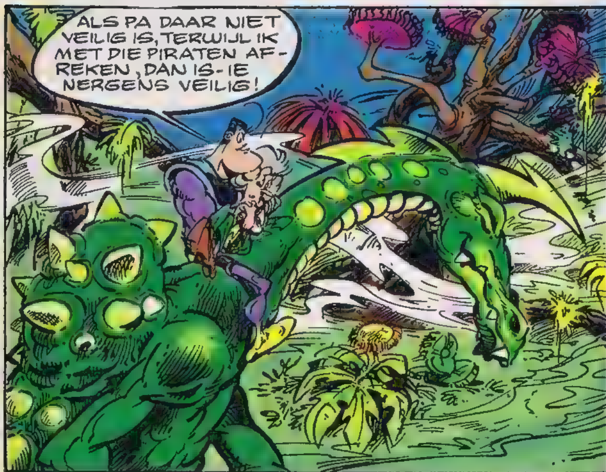
HEE, WACHT EENS! DAT BRENGT ME OP EEN IDEE!

BRENG JIJ ONS MAAR EENS NAAR JE HUIS!
23B

TEKENINGEN: JOHNN BAKKER
TEKST: DICK MATENA
KLEUR: PHILIP SOHIER

de ruimtepiraten

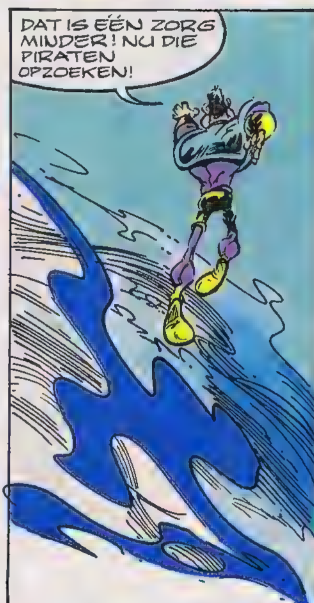

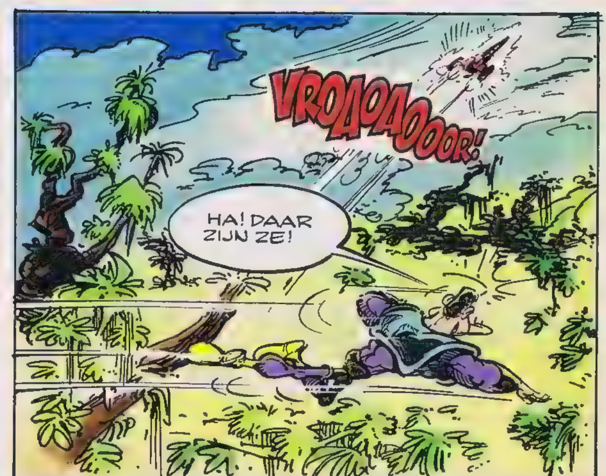

WORDT VERVOLGD

HELA! WAT ZOEKT U HIER?
JEREMIAS, DAAR IS IEMAND, VLUG NAAR DE AUTO!

TE LAAT, ZE ZIJN ER VANDOOR... WAT ZOU DIT BETEKENEN?
WROEF

IK ZAL EERST BINNEN KIJKEN OF ALLES IN ORDE IS...

LUCIUS, MYA!

LUCIUS IS NIET IN ZIJN LABORATORIUM... MISSCHIEN IN DE BIBLIOTHEEK?

MYA! ARM KIND... WAT IS ER GEBEURD?

MYA, BEN JE ERGENS VAN GESCHROKKEN? WAAR IS LUCIUS?
IK LIET TWEE MANNEN BINNEN EN DIE KLEINE DIKKE RICHTTE EEN SOORT WAPEN OP ME... VERDER WEET IK NIETS...

ZE ZULLEN DR. LUCIUS TOCH NIETS GEDAAN HEBBEN...

TJA, IK BEGRIJP NU DAT ZE HEM HEBBEN MEEGENOMEN IN EEN SOORT BEWUSTELOZE TOESTAND...

OOK MIJN BEELDEN ZIJN ERG GESCHOKT... MAAR ZIJ BEGRIJPEN ER VERDER OOK NIETS VAN... IK STA VOORLOPIG MACHTELOOS...
9 3

DOOR
WILLY LOHMANN

de dynamo-zaak

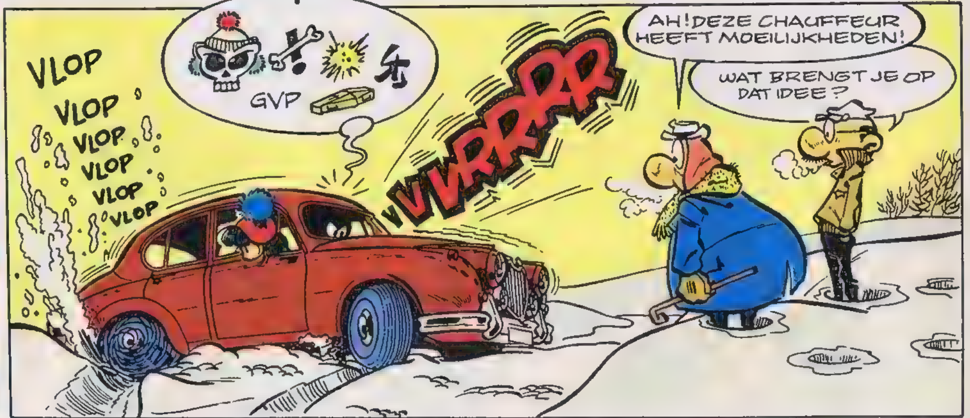

WORDT VERVOLGD

OLIVIER BLUNDER

TEKENINGEN EN TEKST: GREG
VERTALING: FRITS VAN DER HEIDE

winterbanden

DE ARGONAUTJES

TEKENINGEN: JAN VAN HAASTEREN
TEKST: PATTY KLEIN
KLEUR: PHILIP SOHIER

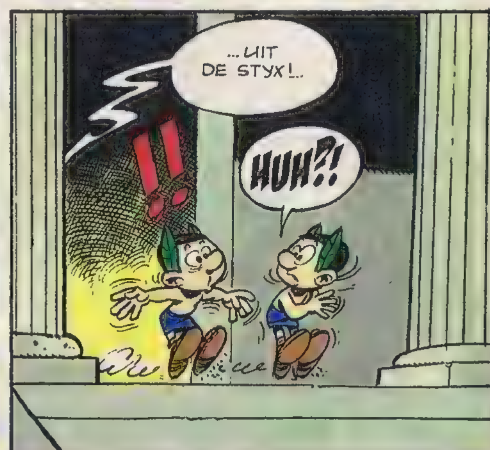
*ZEER ZACHT GESPROKEN BALLOON

het water van de styx

DE ARGONAUTJES

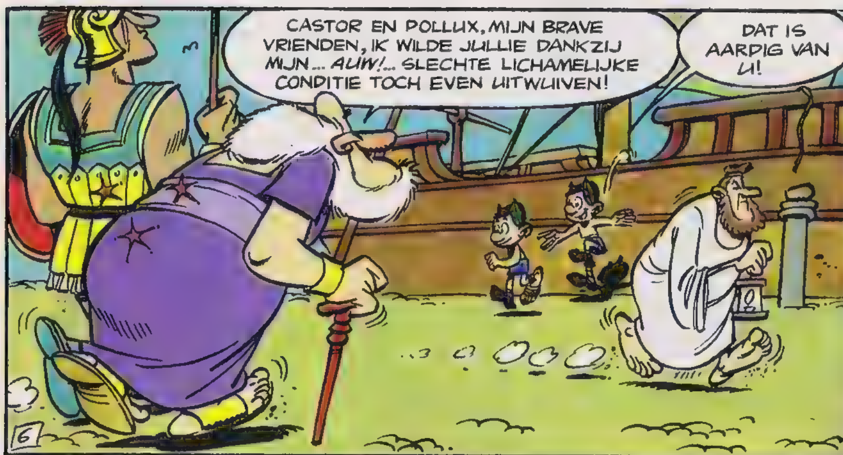

het water van de styx

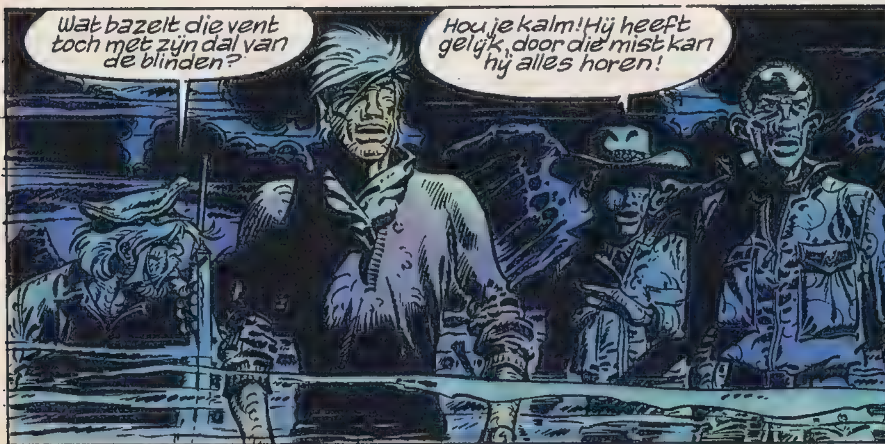

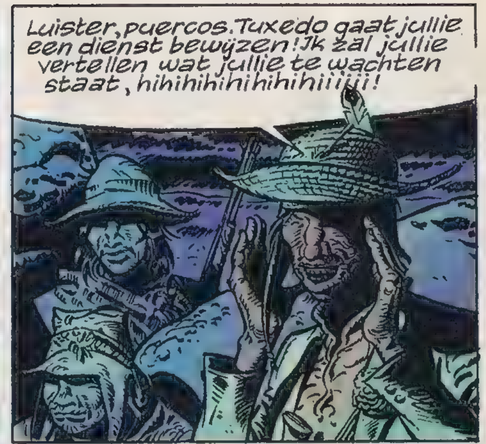

WORDT VERVOLGD

ROB PALLAND

TEKENINGEN: HERMANN
TEKST: GREG
VERTALING: ANNEMARIE BROEK

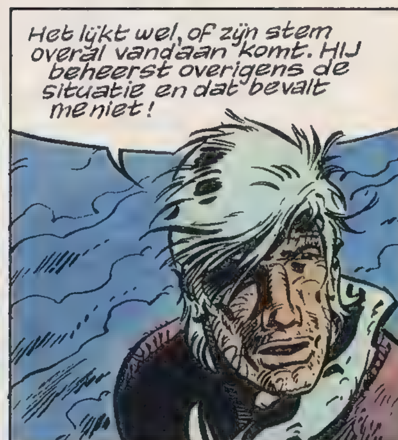

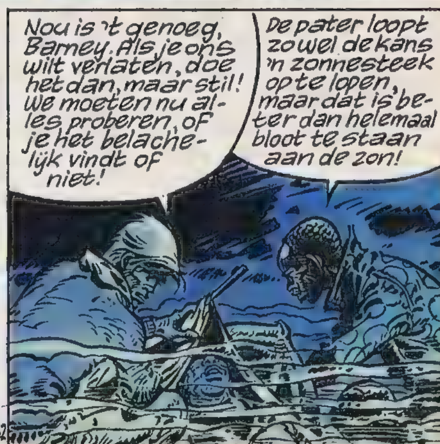
koffie en smaragden

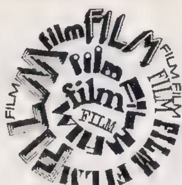

WORDT VERVOLGD

tekst Jan de Rooij

THE THIEF WHO CAME TO DINNER

met Ryan O'Neal, Jacqueline Bisset en Warren Oates

Het gegeven dat aan The Thief Who Came To Dinner ten grondslag ligt, is zó bekend, dat een regelmatige bioscoopbezoeker bij het zien van deze film soms even het gevoel krijgt alsof hij het — heel vroeger — zelf allemaal al eens heeft meegemaakt. De basis is dan ook het eeuwenoude Robin Hood-thema, steel van de rijken en verdeel onder de armen. Dat je niettemin voortdurend geboeid zit te kijken, is het gevolg van de inzet en de overgave waarmee deze belegen kost is opgeklopt tot een stimulerend kijkspel. De hoofdpersoon is Webster, een jonge computer-analist (een aardige rol van Ryan O'Neal), die zijn baan vaarwel zegt om zich in het avontuurlijke leven te storten als een „eerlijke" inbreker. Zijn eerste kraak vindt plaats in het huis van de rijke Henderling (Charles Cioffi). Tussen diens papieren ontdekt hij een brief waaruit blijkt dat Henderling een overheidsinstantie heeft omgekocht om zichzelf te bevoordelen. Daarop dreigt Webster Henderling te chanteren als deze hem niet bij zijn rijke vriendjes wil introduceren. Op een feestje bij Henderling thuis ontmoet Webster dan de mooie Laura Keaton (Jacqueline Bisset). Ze besluiten hun charmes en vernuft te bundelen en in het vervolg samen te werken. Intussen is een zekere Reilly (Warren Oates), een rechercheur van de verzekeringsmy., op Webster's spoor gekomen. Hoewel deze de ene slag na de andere slaat, weet de verzekeringsman geen vat op hem te krijgen. Bij een diefstal van een gouden en zilveren schaakspel wordt Webster uiteindelijk op heterdaad betrapt. Doch evenals alle vorige keren weet hij Reilly schaakmat te zetten en ontkomt. De misdaad loont. Rest me nog te vertellen dat The Thief Who Came To Dinner geregisseerd werd door Bud Yorking, de maker van de VPRO tv-serie All In The Family.

Nieuws van Hans Kresse

1. Over drie weken begint in PEP het nieuwe verhaal van ERWIN, de zoon van ERIC DE NOORMAN. Tenminste, als er op het laatste moment niets tussenkomt. Men kan nooit weten.

2. Een week of tien geleden zijn er van Hans Kresse twee albums op de markt gekomen, waar ik het even over wil hebben. Het zijn de eerste twee delen van de „Indianen-Reeks", die Kresse voor de uitgeverij CASTERMAN (dezelfde van Kuifje) aan het maken is.

Ik weet het, dit stukje is een beetje mosterd na de maaltijd (en dus een ERG dom toetje, als u begrijpt wat ik bedoel). Maar ja, PEP kan nu eenmaal niet aktueel zijn, dat komt door de manier waarop het blad gedrukt wordt. Sorry! als het u mocht storen.

„De meesters van de donder" en „De kinderen van de wind" beschrijven een stukje van de historie van de Faraons, een indianenstam in het Nieuw Mexico van de 16de eeuw. In die tijd trokken de eerste „meesters van de donder" op „kinderen van de wind" door de Nieuwe Wereld, op zoek naar goud en edelstenen; daardoor ontstond een crisis-situatie in de toenmalige status quo; de wereld werd van aanzien veranderd, en vlug ook.

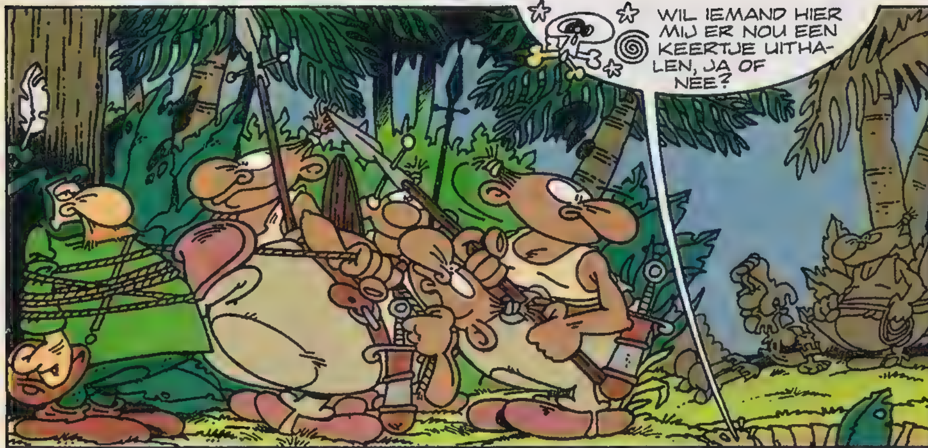
Kresse heeft daar een prachtig verhaal van gemaakt (gemaakt = getekend + geschreven + ingekleurd), een verhaal waardoor eens een keer NIET de lachspieren, maar wel de „spanning-spieren", „ontroer-spieren" en wat dies meer zij op de proef gesteld worden. En dat op overtuigende wijze: de emoties die Kresse oproept zijn van het zuiverste water. Alleen jammer dat uitgeverij Casterman zuinig wilde doen, en gezette letters in de balloons heeft geplaatst, in plaats van met de hand getekende. Dat stoort. Maar niet zo erg lang.

Jan van Erp

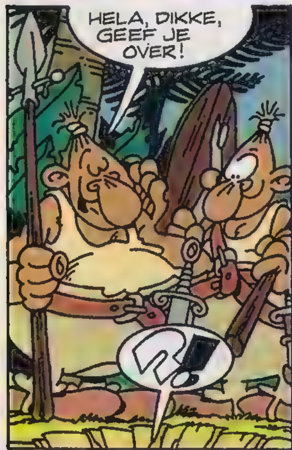

JORIS P.K.

TEKENINGEN:
PETER DE SMET
KLEUR:
HILBERT BOLLAND

WORDT VERVOLGD

DE MACARONI'S

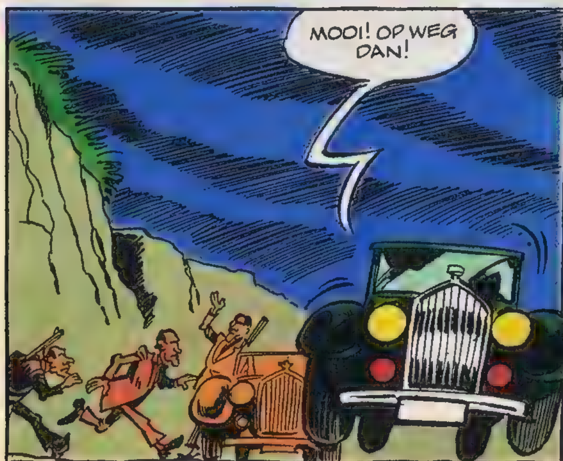

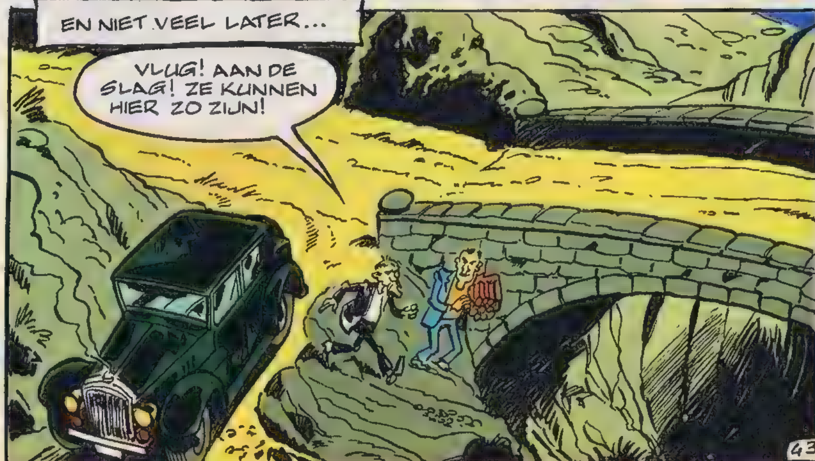

TEKENINGEN:
DINO ATTANASIO
TEKST:
DICK MATENA
KLEUR: TONNY KOOT

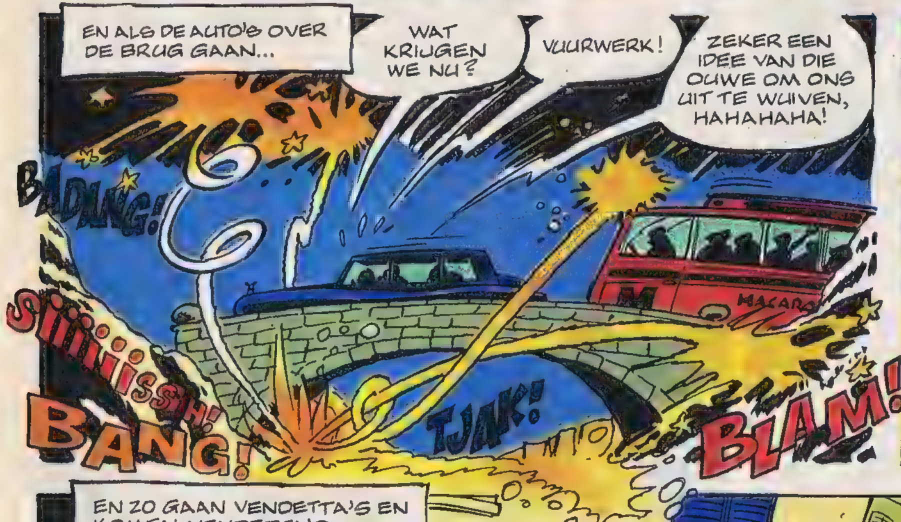
vendetta

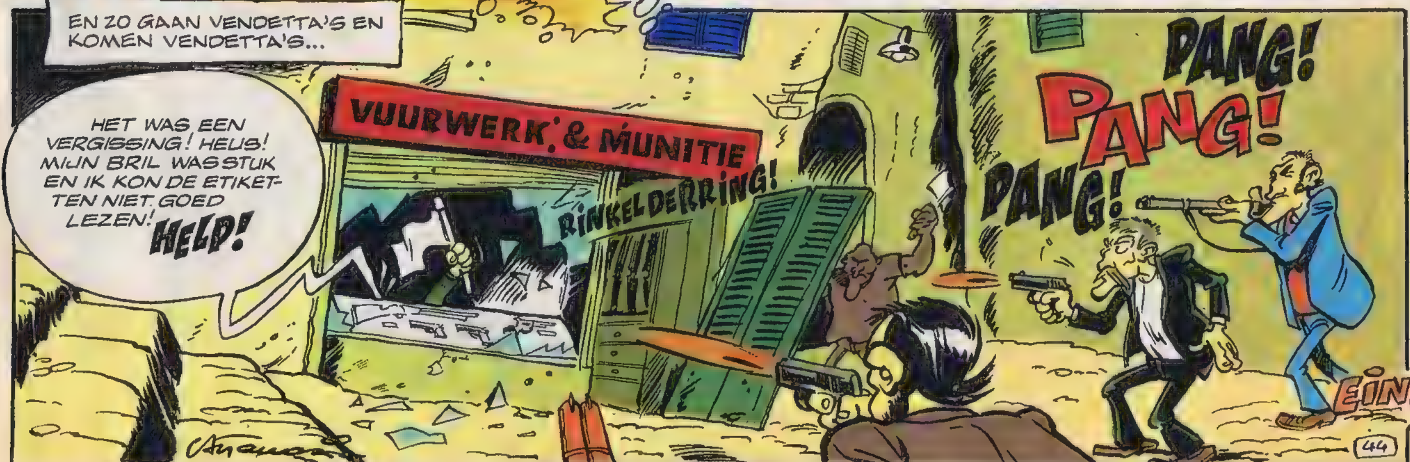

EINDE VAN DEZE EPISODE.

TIME IS MONEY

TEKST: FRED
TEKENINGEN ALEXIS

VERTALING:
JAN VAN ERP

de trans~tijd~handelaar

WORDT VERVOLGD

DE WERELD VAN LUCKY LUKE:

CALAMITY JANE

tekst en illustraties
verzorgd door Henk Albers

MARTHA „Calamity Jane" CANARRAY was haar tijd in veel opzichten vijftig jaar vooruit. Volgens dr. W.A. Allen — die heeft haar persoonlijk gekend — ging ze vrijwel altijd gekleed in mannekleren, ze dronk als een ketter en ze vloekte verschrikkelijk; ze had trouwens niet bepaald een vrouwelijk figuur, dat bleek wel op een mooie zomerdag van het jaar 1875. Ze had namelijk dienst genomen, om met generaal Crook tegen de Sioux op te trekken. Niemand had gemerkt dat ze een vrouw was, omdat ze altijd in een lange broek rondliep; maar op zekere dag was het zó warm dat ze met een van haar strijdmakkers was gaan zwemmen... en toen kwam generaal Crook voorbij. Die was hevig geschokt! Jane werd op staande voet weggejaagd...

SPIEGEL

Men vermoedt, dat Jane in 1848 geboren is in Princeton in Missouri. Ze schijnt ook getrouwd te zijn geweest. Wat wél vaststaat is, dat ze een tijdje naar goud gezocht heeft, en dat ze in 1872 in het leger dienst nam. Omstreeks die tijd kreeg ze de bijnaam „Calamity" — als ze een saloon binnenkwam (en dat gebeurde vaker dan in die tijd voor een vrouw fatsoenlijk werd geacht) riep het publiek enthousiast: „Kijk, daar heb je Calamity!". Dan schoot ze haar Colt leeg, meestal op een spiegel. Het publiek vond dat geweldig en de bartender ook, want een attractie als „Calamity" trok altijd wel klanten... Ze beheerste elk wapen perfect. Haar onrustige natuur dreef haar van de ene plaats naar de andere; ze werkte zelfs een tijdje als arbeider bij Union Pacific. Tijdens de zeventiger jaren zwierf ze door de Black Hills rond. Daar kwam ze BILL HICKOCK tegen, een vermaard gangster. Volgens de verhalen was dit haar enige echte grote ware (etc.) liefde... Iedereen keek het stel bewonderend na, als ze weer eens door de straten van Deadwood reden, maar aan deze gelukkige episode in het leven van Jane kwam een droef einde, toen Jack McCall Bill in zijn achterhoofd schoot...

POKKEN

Jane ging nog veel meer drinken dan ze al gewoon was. Haar grote dagen waren voorbij. Maar toen er een pokkenepidemie uitbrak in Deadwood, liet ze toch weer van zich horen. Dokter BABOCK, de plaatselijke arts,

Kohl & Middleton's
PALACE MUSEUM
Week Beginning Monday, Jan. 20.
CALAMITY JANE!
The Famous Woman Scout of the Wild West! Heroine of a Thousand Thrilling Adventures! The Terror of Evildoers in the Black Hills! The Comrade of Buffalo Bill and Wild Bill! See this Famous Woman and Hear Her Graphic Description of Her Daring Exploits!
A HOST OF OTHER ATTRACTIONS
Two Big Stage Shows!
that's all ONE DIME! that's all

wist te vertellen hoe Jane zich inspande om een jonge mijnwerker, Robinson, te verzorgen. Dat deed ze uiteraard op haar eigen manier: „Verdomme, zit stil, anders kan ik je gezicht niet wassen!" en „Drink op, verdommese bastaard!"; maar desondanks werd de jongen beter.

In 1880 speelde Charles E. Chaplin (nee, niet die...) met de Lard Players in het East Lynne Opera House; in de zaal zaten Jane en een vriend van haar, Arkansas Tom (die erom bekend stond dat hij éérst schoot en dan praatte). Jane ergerde zich aan een van de vrouwelijke spelers, Lady Isabel; opeens stond ze op en spoog feilloos gericht een straal tabakssap op de jurk van Isabel. Dat veroorzaakte natuurlijk heel wat verwarring in de zaal, vooral, toen Jane een goudstuk op de planken gooide en daar met luide stem aan toevoegde: „Hier, voor die verdomde jurk van je!". Toen schreed ze aan de arm van Tom statig de zaal uit (Tom werd tussen haakjes twee dagen daarna doodgeschoten bij een bankoverval in Dakota).

MEISJE VAN ZEVEN

In 1896 ging Jane voor het Palace Museum in Minneapolis werken. Het was de bedoeling dat ze haar luidruchtige „saloon-act" op de planken zou brengen, maar ze was vrijwel voortdurend dronken, zodat ze al gauw weer op straat stond.

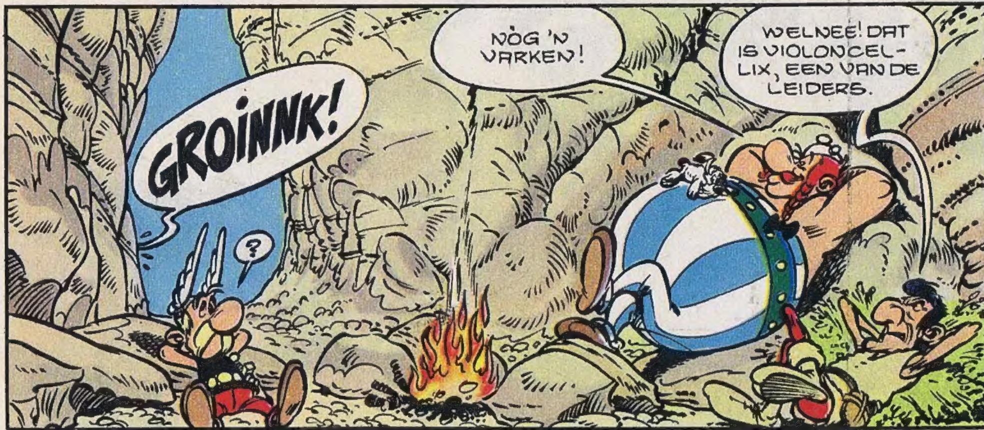
Na drie duistere jaren dook ze plotseling weer op met een dochtertje van zeven jaar, een herinnering aan een avontuur met een zekere luitenant Summers. De mensen van Deadwood schrokken toen ze haar zagen: was dát Calamity? In de saloon werd een inzameling voor haar gehouden; maar de opbrengst daarvan verdween diezelfde avond nog in de kassa van die kroeg...

Op 2 augustus 1903 lag ze in een hotelkamer — in het Calloway Hotel — in Terry, een plaatsje niet ver van Deadwood. „Wat voor datum is het vandaag?", vroeg ze. Iemand vertelde het haar. „Dan is het 27 jaar geleden, dat Bill stierf; begraaf me naast hem". Haar begrafenis was de grootste die ooit in Deadwood had plaatsgevonden. Begrafenisondernemer C.H. Robinson — de man die ze tijdens de pokkenepidemie had verpleegd — sloot haar kist.

MORRIS

Asterix op corsica

TEKENINGEN: UDERZO TEKST: GOSCINNY VERTALING: FRITS VAN DER HEIDE

© Dargaud S.A. 1973

